

ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อน
เป็นรายบุคคลที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนอนุบาลระยอง

สารนิพนธ์
ของ
นางนุช ไฉมศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2552

ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อน
เป็นรายบุคคลที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนอนุบาลระยอง

สารนิพนธ์
ของ
นางนุช ไฉมศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
มีนาคม 2552
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลที่มีต่อความ
เข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง

บทคัดย่อ

ของ

นางนุช โฉมศิริ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

มีนาคม 2552

นงนุช โคมศิริ. (2552). ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อน เป็นรายบุคคลที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เตือนตา เลาสุขศรี.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้ เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียน อนุบาลระยอง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาระยองเขต 1 อำเภอเมือง จังหวัดระยอง จำนวน 45 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ระยะเวลาในการทดลองทั้งหมด 16 ชั่วโมง แบบแผนการทดลองที่ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest-Posttest Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อ ความเข้าใจแบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลจำนวน 16 แผน รวม 16 ชั่วโมง 2) แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ 3) แบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือ ในการเรียน 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าร้อยละ(Percentage) และ t-test for dependent samples

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีพัฒนาการด้านพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนเพิ่มขึ้นตามลำดับจากผลการ ประเมินครั้งแรกอยู่ในระดับควรปรับปรุง พัฒนาเป็นระดับดีและดีมากในการประเมินครั้งสุดท้าย

3. นักเรียนมีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล

THE EFFECT OF COOPERATIVE LEARNING TECHNIQUE: STUDENT TEAM ASSISTED
INDIVIDUALIZATION [TAI] ON PRIMARY 4 STUDENTS' READING COMPREHENSION
AT ANUBANRAYONG SCHOOL

AN ABSTRACT
BY
NONGNUCH CHOMSIRI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Arts Degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

March 2009

Nongnuch Chomsiri. (2009). *The Effect of Cooperative Learning Technique: Student Team Assisted Individualization [TAI] on Primary 4 Students' Reading Comprehension at Anubanrayong School*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University.
Project Advisor: Assistant Professor Tuanta Laosooksri.

The purpose of this study was to compare the abilities in English reading comprehension of students at primary school level 4 using Cooperative Learning Technique : Student Team Assisted Individualization [TAI]

The sample consisted of 45 primary 4 students studying in the second semester of the academic year 2008 at Anubanrayong School. They were selected by simple random sampling. The study was carried out for sixteen periods. The experimental design was one group pre-test and post-test.

The instruments were the sixteen lesson plans, the English reading comprehension test, the Cooperative Learning Behavioral Observation Tool, and the questionnaire that surveyed the students' opinions of Student Team Assisted Individualization [TAI]. The mean score, the percentage and the t-test for dependent sample were used to analyze the data.

The study showed the following results :

1. The ability in English reading comprehension of primary 4 students significantly increased at the .01 level after using Cooperative Learning Technique: Student Team Assisted Individualization [TAI].
2. The students' cooperative learning behaviors were gradually developed. At the initial stage, their cooperative behaviors were unsatisfactory. However, there was an increase to a higher level of satisfaction as the implementation progressed.
3. Opinions of the students on Student Cooperative Learning Technique: Student Team Assisted Individualization [TAI] in English were positive.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรและคณะกรรมการ
ตรวจสอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือ
เพื่อนเป็นรายบุคคลที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนอนุบาลระยอง ของ นางนุช โฉมศิริ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เตือนตา เลาสุขศรี)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(อาจารย์ ดร. วัลลภา ไทยจินดา)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เตือนตา เลาสุขศรี)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

..... กรรมการสอบสารนิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะมนุษยศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล)

วันที่ เดือน มีนาคม พ.ศ. 2552

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ที่เกี่ยวข้องหลายท่าน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณด้วยความเคารพอย่างสูง และได้รับคำปรึกษา แนะนำ เพื่อปรับปรุงแก้ไขจากผู้ช่วยศาสตราจารย์เตือนตา เลาสุขศรี อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ รองศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์ คณะกรรมการสอบสารนิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาตะวันตก ที่เป็นแบบอย่างที่ดีของการเป็นครู ซึ่งผู้วิจัยจะยึดเป็นแนวทางปฏิบัติในการเป็นครูที่ดี มีความรัก เมตตาต่อศิษย์ และตั้งใจสั่งสอนศิษย์อย่างเต็มศักยภาพต่อไป

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยขอขอบเป็นกตัญญูตเวทิตาแด่คุณพ่อประยงค์-คุณแม่ไฉ่ม ประมาณพล บิดา มารดา และขอขอบคุณ คุณโกเมศ ไฉมศิริ สามี ตลอดจนสมาชิกในครอบครัวไฉมศิริทุกท่าน รวมทั้งนางสาวอัจฉรา ชาญสำโรง Mr. Thomas McGraw Ryan และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ครอบครัวคุณสมเกียรติ-คุณอนุตรา สวัสดิ์ศิริ ที่เป็นกำลังใจสนับสนุนช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ท้ายที่สุด คุณค่าและประโยชน์ของสารนิพนธ์ฉบับนี้ขอขอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณครู แต่คุณครูและอาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ตั้งแต่อดีตตลอดมาจนถึงปัจจุบัน โดยวางรากฐานที่ดีในการศึกษาแก่ผู้วิจัยจนกระทั่งประสบความสำเร็จ

นงนุช ไฉมศิริ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย.....	4
กลุ่มตัวอย่าง.....	4
ระยะเวลา.....	5
เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
สมมุติฐานในการวิจัย.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
การอ่านภาษาอังกฤษ.....	8
ความหมายของการอ่าน.....	8
ความสามารถในการอ่าน.....	9
แนวการสอนทักษะการอ่าน.....	10
ขั้นตอนการสอนทักษะการอ่าน.....	12
การเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	14
ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	14
องค์ประกอบพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	15
รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	17
ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ.....	21
วิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการร่วมมือ.....	22
พฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน.....	24
การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization : TAI).....	25

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม	
เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล.....	25
ขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม	
เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล.....	26
บทบาทของครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดย	
การเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล.....	27
การสร้างแรงจูงใจและการเสริมแรงการเรียนรู้แบบร่วมมือโดย	
การเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล.....	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
งานวิจัยต่างประเทศ.....	29
งานวิจัยในประเทศ.....	30
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	32
การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	32
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	32
การดำเนินการทดลอง.....	38
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	50
สมมุติฐานในการวิจัย.....	50
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	51

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ) การวิเคราะห์ข้อมูล.....	52
สรุปผลการวิจัย.....	52
อภิปรายผล.....	53
ข้อเสนอแนะ.....	56
 บรรณานุกรม.....	 55
 ภาคผนวก.....	 64
ภาคผนวก ก.....	65
ภาคผนวก ข.....	74
ภาคผนวก ค.....	83
ภาคผนวก ง.....	87
ภาคผนวก จ.....	90
ภาคผนวก ฉ.....	93
ภาคผนวก ช.....	96
ภาคผนวก ซ.....	98
 ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	 100

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 การคิดค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม.....	35
2 แบบแผนการทดลอง.....	38
3 แผนการดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ก่อนและหลังการทดลอง.....	45
5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการร่วมมือของนักเรียน และผู้วิจัย ครั้งที่ 1-8.....	46
6 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI).....	48
7 แสดงเกณฑ์การประเมินแบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน.....	86

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการด้านต่างๆ ของโลกยุคปัจจุบัน มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมของทุกประเทศรวมทั้งประเทศไทยด้วย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาของชาติ ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศ เพื่อสร้างคนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและร่วมมือในเวทีโลก อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546: 1) การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งที่เลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษามีใช่เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้น ยังสามารถใช้ในการติดต่อสื่อสาร การนำมาซึ่งความร่วมมือทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง อีกทั้งยังช่วยสร้างเสริมสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คนในแต่ละเชื้อชาติ

การสอนภาษาต่างประเทศนั้น ฮับบาร์ด; โจนส์; ทอร์นตัน และวีลเลอร์ (Hubbard; Jones; Thornton; & Wheeler. 1983: 294) กล่าวว่าในแต่ละชั้นเรียนครูมักจะพบปัญหาค่อนข้างมาก ไม่ว่าจะเป็นภาษาที่ใช้สอนในชั้นเรียนหรือกระบวนการสอนที่เหมาะสมกับชั้นเรียนนั้น มิใช่เพียงศึกษาวิธีการแล้วนำมาใช้สอนได้ทันทีที่ต้องปรับกลยุทธ์การสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาและจำนวนของผู้เรียนในชั้นเรียนด้วย ถ้าเรามองลึกๆ จะพบว่าผู้เรียนที่มีพัฒนาการช้าจะไม่สามารถสื่อสารด้วยการพูดหรือเขียนได้ดีเท่ากับการรับสารด้วยการฟังและการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จด้านการเรียนภาษา ครูควรปรับกลยุทธ์การสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

ประการที่ 1 มีจุดประสงค์ที่แน่นอน

ประการที่ 2 มีเนื้อหาง่ายไม่ซับซ้อน

ประการที่ 3 มีกรอบของผลผลิตที่แน่นอน

การเรียนภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน เริ่มจาก ฟังได้ พูดได้ อ่านออก แล้วสามารถเขียนสื่อความได้ การอ่านถือเป็นทักษะที่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตในปัจจุบัน มนุษย์จำเป็นต้องใช้การอ่านเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้และปรับตัวให้ทันเหตุการณ์อยู่เสมอ การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531: 85) โดยการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สามารถเชื่อมโยงและบูรณาการกับทักษะอื่นได้ง่าย ทั้งการฟัง การพูด และการเขียน เพราะผู้อ่านสามารถนำข้อมูลที่ได้รับจากการอ่านมาประยุกต์เพื่อใช้ประโยชน์ในการสื่อสารกับผู้อื่นได้

โทนิส (Thonis. 1970: 7) เน้นถึงประโยชน์ของการอ่านว่า การอ่านเป็นรากฐานของการศึกษา การทำงาน การดำเนินชีวิต และความก้าวหน้าของบุคคล การดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนั้น ผู้ที่จะประสบความสำเร็จได้ล้วนมีความสัมพันธ์กับการอ่าน ควรฝึกการอ่านอย่างต่อเนื่องตลอดระยะเวลาที่เรียน ตั้งแต่ในโรงเรียนประถมศึกษา ถ้าเริ่มฝึกอ่านอย่างมีความสุขและได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องจะพัฒนาภาษาด้วย การอ่านได้เป็นอย่างดี การอ่านเป็นทักษะการเรียนรู้พื้นฐานที่สำคัญมาก ในการพัฒนาการเรียนรู้และเป็นเครื่องมือช่วยในการค้นคว้าข้อมูลรายวิชาต่างๆ ทั้งการอ่านตำราในชั้นเรียน หรือการอ่านเพิ่มเติมเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ ผู้ที่มีทักษะในการอ่านดีและสามารถอ่านได้เข้าใจอย่างแตกฉานจะได้ประโยชน์จากข้อมูล ที่อ่านอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับดูบิน (Dubin. 1982: 15) ได้ให้ข้อคิดไว้ว่าคนที่ขาดความสามารถในการอ่านก็เหมือนถูกจำกัดอยู่ในโลกแคบๆ เพราะความสามารถในการอ่าน เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความรู้และวิทยาการใหม่นั้นเอง การอ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับบทเรียน และมีองค์ประกอบที่ช่วยให้มีความเข้าใจเรื่องที่อ่าน เช่น ความรู้เดิมของผู้อ่าน จุดประสงค์ของการอ่าน และบทอ่านที่เหมาะสมกับวัยของผู้อ่าน

ประสบการณ์ด้านการอ่านก็เป็นสิ่งสำคัญ ดังที่ เกรฟ, จูเอล และ เกรฟ (Graves, Juel; & Graves. 2004: 2) ให้ข้อคิดว่า มุมมอง ความรู้และความเข้าใจในการอ่านนั้นเป็นประสบการณ์ที่ผู้อ่านค้นหา ความหมายในเรื่องที่อ่านขึ้นอยู่กับความรู้เดิมและความทุ่มเทในการอ่านอย่างเพียงพอที่จะค้นหาความหมายนั้นๆ กับการนำเสนอในเรื่องที่จะอ่าน โดยเฉพาะในเรื่องที่สนใจ ซึ่ง นูนัน (Nunan. 1995: 69) กล่าวไว้ว่าประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่สองมีกระบวนการในการเรียนและการอ่านในสิ่งต่างๆ นั้นขึ้นอยู่กับความรู้เดิม คำศัพท์ รูปแบบประโยค และความยาวของเรื่อง การอ่านเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เพราะเมื่อเข้าใจเรื่องที่อ่านก็สามารถนำความรู้ ความคิดเห็น และประสบการณ์ที่ได้รับจากการอ่านมาดัดแปลงให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาและในการดำรงชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ ดูบิน (Dubin. 1982: 14) ที่กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือค้นคว้าหาความรู้ต่างๆ ผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านส่วนใหญ่มักจะประสบความสำเร็จในการเรียน ดังนั้น การที่จะทำให้อ่านตระหนักถึงความสำคัญของการอ่าน เห็นประโยชน์ของการอ่านและรักการอ่าน ครูจะต้องเตรียมการสอนและมีกลวิธีการสอนที่ดีมีคุณภาพ จะทำให้อ่านเกิดความสนใจมีความเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนและรักการอ่านในที่สุด

โรงเรียนอนุบาลระยองเป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีนักเรียนต่อห้องเรียนเป็นจำนวนมาก มีการจัดชั้นเรียนแบบคละความสามารถ แต่เมื่อดูจากรายงานการประเมินผลการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ (โรงเรียนอนุบาลระยอง. 2550) พบว่ามีนักเรียนร้อยละ 39.50 อยู่ในเกณฑ์ขั้นต่ำและขั้นต่ำกว่าเกณฑ์ และ

ผลการประเมินสภาพจริงในชั้นเรียนมีนักเรียนจำนวนมากที่อ่านไม่ได้หรืออ่านได้แต่ไม่คล่องและไม่รู้ความหมายของข้อความที่อ่าน จากการสอบถามพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ในบริบทและด้านไวยากรณ์ค่อนข้างต่ำทำให้อ่านข้อความภาษาอังกฤษและจับใจความสำคัญไม่ได้ ไม่กล้าซักถาม มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังมีความสามารถในการอ่าน คติวิเคราะห์ เขียน ที่แตกต่างกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้แบบตามลำพังและมีการแข่งขันกัน ส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะในการทำงานร่วมกันและไม่มีความสุขในการเรียน จากปัญหาดังกล่าวจึงมีความจำเป็นต้องเร่งพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงยิ่งขึ้น

การเรียนรู้แบบร่วมมือ (กรมวิชาการ. 2544: 18) หมายถึง การเรียนที่ให้นักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน ทำงานเป็นกลุ่มเล็กๆ ร่วมกัน มีเป้าหมายร่วมกัน มีการช่วยเหลือกัน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนประสบความสำเร็จได้เท่าเทียมกัน ซึ่งสอดคล้องกับจอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson, D.W.; & Johnson, R.T. 1991: 55) ที่มีความเห็นว่าการนำวิธีเรียนรู้แบบร่วมมือมาใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น เป็นการเรียนรู้ที่จัดให้ผู้เรียนอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ มีกระบวนการทำงานเป็นกลุ่มแบบทุกคนร่วมมือกัน โดยนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน มีบทบาทที่ชัดเจนในการเรียน การทำกิจกรรมอย่างเท่าเทียมกัน ผู้เรียนที่มีความสามารถสูงมีโอกาสช่วยเหลือผู้เรียนที่มีความสามารถต่ำกว่าเข้าใจในเนื้อหาบทเรียนได้ดีขึ้น เพราะมีวัยใกล้เคียงกันจึงใช้ภาษาที่สื่อความหมายกันเข้าใจได้ง่ายขึ้น จากข้อมูลดังกล่าวสอดคล้องกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) (กรมวิชาการ. 2544: 19) ที่มุ่งพัฒนาการเรียนรู้ที่ผสมผสานระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือและการเรียนการสอนรายบุคคลเข้าด้วยกัน เน้นการสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้ผู้เรียนทำกิจกรรมด้วยตนเองตามความสามารถและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ สลาบิน (Slavin. 1979) สลาบิน; และ คาร์เวท (Slavin; & Karweit. 1981) ที่พบว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) สามารถพัฒนานักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันในการอ่านภาษาอังกฤษได้ดี

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มาพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง เพื่อพัฒนาคุณภาพการสอนภาษาอังกฤษตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ต่อไป

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ก่อนและหลังการทดลอง
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการร่วมมือในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการวิจัยครั้งนี้ทำให้ได้แผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ซึ่งจะใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน และเป็นประโยชน์กับผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา รวมทั้งผู้ที่สนใจศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ทางการอ่านภาษาอังกฤษต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนอนุบาลระยอง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ.23113) จำนวน 11 ห้องเรียน มีนักเรียน 532 คน ซึ่งในแต่ละห้องจัดนักเรียนแบบคละความสามารถทางการเรียน สูง ปานกลาง และต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ของโรงเรียนอนุบาลระยอง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ.23113) ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียน เป็นหน่วยการสุ่ม และจับฉลากมา 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 45 คน

ระยะเวลา

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โดยกลุ่มตัวอย่างได้รับการทดสอบก่อนการทดลองและใช้เวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียนต่างๆ เป็นบทอ่านที่อยู่ในระดับความรู้ของผู้เรียนและสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้ โดยพิจารณาความยากง่ายของคำศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ในระดับเดียวกันกับที่กำหนดในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)** หมายถึง รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือซึ่งแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 คน สมาชิกของแต่ละกลุ่มมีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ประกอบด้วยผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง 1 คน ปานกลาง 3 คน และต่ำ 1 คน โดยพิจารณาจากคะแนนในการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจ ในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง สมาชิกในกลุ่มจะศึกษาและทำความเข้าใจบทเรียนร่วมกัน ผู้ที่มีความสามารถสูงกว่าจะให้ความช่วยเหลือผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษต่ำ หลังจากผู้สอนนำเสนอบทเรียนแล้ว สมาชิกทุกคนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้สมาชิกทุกคนเกิดการเรียนรู้และพยายามทำงานให้ดีที่สุดเพื่อความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม

2. **ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถของผู้เรียนในการอ่านบทอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียด ลำดับความ ตีความและสรุปความ ซึ่งวัดจากคะแนนการทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพโดยการหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

3. **พฤติกรรมการร่วมมือในการอ่านภาษาอังกฤษ** หมายถึง พฤติกรรมการร่วมมือในการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้ แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

4. **ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีความสามารถทาง การอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงขึ้น

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีพฤติกรรมการร่วมมือ ในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้น

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีความคิดเห็นเชิงบวก ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาและค้นคว้าในครั้งนี ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและได้รวบรวมนำเสนอเป็นลำดับตามหัวข้อดังนี้

1. การอ่านภาษาอังกฤษ

- 1.1 ความหมายของการอ่าน
- 1.2 ความสามารถในการอ่าน
- 1.3 แนวการสอนทักษะการอ่าน
- 1.4 ขั้นตอนการสอนทักษะการอ่าน

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

- 2.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 2.2 องค์ประกอบพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 2.3 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 2.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ
- 2.5 วิธีการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการร่วมมือ
- 2.6 พฤติกรรมความร่วมมือในการเรียน

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

- 3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล(Team Assisted Individualization:TAI)
- 3.2 ขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล(Team Assisted Individualization:TAI)
- 3.3 บทบาทของครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล(Team Assisted Individualization:TAI)
- 3.4 การสร้างแรงจูงใจและการเสริมแรงการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล(Team Assisted Individualization:TAI)

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือในต่างประเทศ
- 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือในประเทศ

1. การอ่านภาษาอังกฤษ

1.1 ความหมายของการอ่าน

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญมากต่อการศึกษาค้นหาความรู้ของทุกๆ คน ซึ่งแต่ละบุคคลอาจจะตีความหมายของการอ่านแตกต่างกันไปตามสถานการณ์และจุดมุ่งหมายเฉพาะตน นักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ในแง่มุมต่างๆ ดังนี้

กรมวิชาการ (2544: 11) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางสติปัญญาที่ผู้อ่านรับรู้ตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ตลอดจนค้นหาความหมาย ความเข้าใจ แล้วแปลความหมายในสิ่งที่รับรู้เป็นความคิด ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์และจินตนาการของผู้อ่านเองมาช่วยพิจารณาความหมายของสิ่งที่อ่านนั้นจนเกิดเป็นความเข้าใจในที่สุด การอ่านเป็นการสื่อความหมายระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน โดยมีข้อเขียนเป็นสื่อกลาง หน้าที่ของผู้อ่านคือ การค้นคว้าหาความหมายจากข้อเขียนนั้นๆ

ผกาศรี เย็นบุตร (2542: 5) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึง กระบวนการค้นหาความหมายหรือความเข้าใจจากตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ต่างๆ เพื่อเพิ่มประสบการณ์ของผู้อ่าน ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่อ่านมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง เช่น สติปัญญา อารมณ์ ประสบการณ์ อายุ และความสามารถทางภาษา เป็นต้น

สุจิตรา เวทยาวงศ์ (2545: 17) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ซึ่งผู้อ่านจะต้องแปลความหมาย และสร้างความเข้าใจในสิ่งที่อ่านโดยผ่านกระบวนการทางความคิดของสมอง ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านในการจับใจความสำคัญ การบอกรายละเอียดของเรื่อง แปลความ ตีความ ขยายความ สรุปความ และถอดความหมายจากสัญลักษณ์เพื่อให้เข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมาย

แลพพ์; และ ฟลัด (Lapp; & Flood. 1986: 5-6) กล่าวว่า โดยทั่วไปคำนิยามของการอ่านแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับแรก เป็นกระบวนการแปลรหัสจากตัวอักษรเป็นเสียง และระดับที่สองเป็นกระบวนการรับความหมายจากตัวอักษรหรือเรียกว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจ แต่ทั้งนี้การอ่านเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านจะต้องรับรู้ แปลความ ตีความ ตั้งสมมติฐานและประเมินสิ่งที่อ่านได้ กระบวนการดังกล่าวจะมีอัตราความเร็วแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยของผู้อ่านต่อเนื้อหาของสิ่งที่อ่านและจุดประสงค์ในการอ่านของผู้อ่าน

แฮริส; และ สมิธ (Harris; & Smith. 1976: 14) กล่าวว่า การอ่านเป็นปฏิกิริยาโต้ตอบของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งที่อ่าน โดยอาศัยกระบวนการคิด ประสบการณ์เดิม และเจตคติของผู้อ่านมาตีความและขยายความ จุดมุ่งหมายของผู้เขียน ซึ่งสอดคล้องกับ ครอเลย์ (Crawley. 1995: 14-15) ที่ว่าการอ่านเป็นกระบวนการสลับซับซ้อนซึ่งต้องใช้กระบวนการคิด ระลึกถึงคำต่างๆ ที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับสิ่งที่มองเห็น แล้วจึงสื่อความหมายจากสัญลักษณ์ที่อ่าน

กู๊ดแมน; และคนอื่นๆ (Goodman; et al. 1982) กล่าวว่า การอ่าน คือ การสร้างความหมายจากสัญลักษณ์ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดและเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านในด้านของความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ผู้เขียนย่อมพยายามใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษรเพื่อสื่อความหมาย หรือให้ข้อมูลที่ตนต้องการสื่อสารแก่ผู้อ่าน และผู้อ่านต้องการสื่อความหมายจากสัญลักษณ์หรือตัวอักษรที่ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายกับตน

จากการศึกษาความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า การอ่านเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านที่ผู้อ่านต้องพยายามทำความเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านโดยการรับรู้ แปลความ เพื่อเข้าใจความคิดของผู้เขียน และสามารถแปลความ ตีความ หรือขยายความจากเรื่องที่อ่านออกมา โดยผ่านกระบวนการทางความคิด แล้วถ่ายทอดนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้เหมาะสมกับความต้องการของตนเองและนำไปใช้ประโยชน์ได้ ทั้งนี้ต้องอาศัยประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเป็นปัจจัยสำคัญ

1.2 ความสามารถในการอ่าน

ความสามารถในการอ่าน เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้เพื่ออยู่ในสังคม และเป็นประโยชน์ในการศึกษาทุกระดับ เพราะความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านจะส่งผลต่อการเรียนรู้ มิใช่แต่ในชั้นเรียนเท่านั้น ในชีวิตประจำวันมนุษย์ต้องศึกษาความเป็นไปของสิ่งแวดล้อมรอบตัว การเปลี่ยนแปลงของโลก และความก้าวหน้าทางวิทยาการ การเรียนรู้จึงเกิดขึ้นได้ตลอดชีวิต นักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงความสามารถในการอ่านดังต่อไปนี้

สมุทฺธ เชนเชาวิช (2540: 73) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการอ่านว่า คือ ความสามารถที่จะอนุมานข้อสนเทศ หรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านมาแล้วได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งความเข้าใจนี้เป็นเรื่องที่มีส่วนเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการศึกษา และประสบการณ์ของแต่ละคนในแต่ละแขนง หากอ่านแล้วไม่เกิดความเข้าใจใดๆ ก็ถือว่าเป็นเพียงแค่ตัวอักษรเท่านั้น ไม่ถือว่าเป็นการสื่อความหมาย ความสามารถในการอ่านวัดได้จากพฤติกรรมดังต่อไปนี้

1. สามารถจดจำเรื่องราวส่วนใหญ่ที่อ่านมาแล้วได้ เมื่อถึงคราวจำเป็นที่ต้องการใช้ประโยชน์หรืออ้างอิงก็สามารถนำมาใช้ได้
2. สามารถจับใจความสำคัญๆ สามารถแยกแยะหรือระบุประเด็นหลักออกจากประเด็นย่อยที่ไม่จำเป็นได้ และสามารถประเมินได้ว่าข้อมูลใดเกี่ยวข้องหรือควรคัดแยกออก
3. สามารถตีความเกี่ยวกับเรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่ามีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยเพียงใด

4. สามารถสรุปความ ลงความเห็นจากสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้องโดยให้เหตุผลได้อย่างน่าเชื่อถือ สามารถใช้วิจารณ์ญาณของตนพิจารณาไตร่ตรองข้อสรุป หรือการอ้างอิงต่างๆ ของผู้เขียนได้อย่างถูกต้อง และเป็นระบบ

5. สามารถถ่ายโอนหรือประสมประสานความรู้ที่ได้จากการอ่านกับประสบการณ์อื่นๆ ได้ อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ

เทย์ (Tay. 1979: 7-8) ได้ให้ความคิดเห็นว่าผู้อ่านที่ดีควรมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. มีความสามารถในการจับใจความจากข้อความที่อ่าน และสามารถสรุปความได้ ไม่ว่าจะ เป็นการอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร หรือหนังสือทางวิชาการต่างๆ เพื่อค้นหาใจความก่อนที่จะเข้าใจ รายละเอียดของเรื่องต่อไป
2. มีความสามารถในการแยกแยะส่วนที่สำคัญของเรื่องได้ เนื่องจากรายละเอียดมีทั้งที่สำคัญ และไม่สำคัญ
3. สามารถสรุปเรื่องราวและเรียบเรียงความคิดจากเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านมองเห็น ความสัมพันธ์ของความคิดที่มีอยู่ในเรื่องที่อ่าน สามารถแยกแยะตามเกณฑ์ เช่น เรื่องที่คล้ายคลึงกัน เรื่องที่แตกต่างกัน หรือความคิดที่ขัดแย้งกันในบทอ่าน ตลอดจนสามารถเชื่อมโยงเหตุการณ์ในบทอ่าน ได้ตั้งแต่ต้นจนจบ
4. สามารถทำนายและคาดผลที่จะได้รับของเรื่องที่อ่าน แสดงให้เห็นถึงความคิดรวบระหว่าง ผู้อ่านกับผู้เขียน

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ ผู้ที่มีความสามารถในการเข้าใจคำ วลี ประโยค ตลอดจนเรื่องราวทั้งหมดที่อ่าน โดยผ่านกระบวนการ ถอดความหมายของข้อความต่างๆ ในการอ่านได้ดี อ่านได้เร็ว เข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ ดีความเกี่ยวกับ เรื่องราวหรือข้อคิดเห็นที่อ่านมาแล้วได้ว่ามีนัยสำคัญหรือลึกซึ้งมากน้อยเพียงใดและสามารถ จับใจความสำคัญและสรุปใจความของเรื่องที่อ่านได้ย่อมจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีกว่าผู้ที่อ่านได้ช้าและ จับใจความได้ไม่ครบถ้วน ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านนั้น จะต้องสามารถพิจารณาข้อความและ ใช้ความคิดติดตามเรื่องด้วยความสนใจและมีเทคนิคในการอ่านเพื่อหาความหมาย จะได้ประโยชน์ จากเรื่องที่อ่านอย่างแท้จริง

1.3 แนวการสอนทักษะการอ่าน

เนื่องจากทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาหาความรู้ และเพื่อเป็นประโยชน์ ในชีวิตประจำวัน ผู้สอนควรตระหนักถึงวิธีการสอนอ่านที่ควรพิจารณาถึงความยากง่ายของเนื้อหา ให้เหมาะสมกับผู้เรียนและมีวัตถุประสงค์ในการสอนอ่าน มีผู้เสนอแนวการสอนอ่านไว้หลายท่าน

ทิพพิดี อ่องแสงคุณ (2539: 38) กล่าวว่า การสอนทักษะการอ่าน เป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งนี้เพราะโอกาสใช้ทักษะการฟัง การพูด และการเขียนภาษาอังกฤษน้อยกว่าการอ่าน ทักษะการอ่านจึงเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาหาความรู้ เช่น การอ่านตำราเรียน บทความทางวิชาการ ผลงานวิจัย เป็นต้น ส่วนการอ่านเพื่อประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การอ่านประกาศแจ้งความ จดหมาย คำชี้แจงในการใช้เครื่องอุปโภค บริโภค เป็นต้น ส่วนการอ่านเพื่อความบันเทิง ได้แก่ การอ่านนวนิยาย บทความในหนังสือพิมพ์ หรือนิตยสาร เป็นต้น

ทักษะการอ่าน โดยทั่วไปนั้น ทิพพิดี อ่องแสงคุณ (2539: 38 - 39) แบ่งออกได้เป็น 4 ส่วนที่ผู้สอนควรตระหนักถึง คือ ทักษะการอ่านในขั้นต้น (Pre-reading skills), ทักษะการสังเกตคำ (Word recognition), ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) และทักษะการอ่านเพื่อการเรียนรู้ (Functional reading)

1. ทักษะการอ่านในขั้นต้น (Pre-reading skills) เป็นทักษะที่จูงใจผู้เรียนให้เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้การอ่าน ซึ่งก่อนที่ผู้เรียนจะอ่านได้นั้น จำเป็นต้องรู้ในสิ่งต่อไปนี้

- 1.1 เห็นความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัว
- 1.2 ฟังความแตกต่างของเสียงในภาษาได้
- 1.3 จำลำดับพยัญชนะและสระได้
- 1.4 เข้าใจเครื่องหมายสัญลักษณ์ต่างๆ
- 1.5 สามารถพูดและฟังคำศัพท์ได้ตามสมควร
- 1.6 มีความคิดรวบยอดและจินตนาการต่อประสบการณ์ที่ผ่านมา
- 1.7 สนใจในคำศัพท์และการอ่านหนังสือ

2. ทักษะการสังเกตคำ (Word recognition) ผู้สอนจะช่วยเหลือผู้เรียนให้รู้จักการสังเกตคำได้ดังนี้

- 2.1 เรียนคำโดยการดูบ่อยๆ
- 2.2 เรียนเสียงพยัญชนะและเสียงที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 เรียนโครงสร้างของเสียงที่พบบ่อยๆ
- 2.4 เรียนเสียงพยัญชนะ
- 2.5 รู้จักแบ่งคำออกเป็นพยางค์และออกเสียงแต่ละพยางค์อย่างถูกต้อง
- 2.6 รู้จักใช้ context clues เพื่อเดาความหมายของคำศัพท์ และการออกเสียงคำอย่างถูกต้อง
- 2.7 รู้จักสังเกตโครงสร้างของประโยคเพื่อรู้ความหมายของคำและการออกเสียง
- 2.8 ใช้พจนานุกรม เพื่อหาความหมายและการออกเสียงคำ

3. ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension) เป็นการอ่านเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน ผู้สอนจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจได้ โดยการสอน ดังนี้

- 3.1 รู้วิธีหาใจความสำคัญของเรื่อง (main idea)
- 3.2 เขียนย่อเนื้อหาสำคัญของเรื่องได้
- 3.3 เรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่องได้
- 3.4 สรุปใจความสำคัญของเรื่องได้
- 3.5 ประเมินผลเรื่องที่อ่านได้
- 3.6 เพิ่มพูนคำศัพท์ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น
- 3.7 พัฒนาอัตราความเร็วของการอ่านให้เหมาะสม
- 3.8 พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง เพื่อให้ผู้อื่นได้ฟังและเข้าใจ

4. ทักษะการอ่านเพื่อการเรียนรู้ (Functional reading) เป็นการอ่านเพื่อแสวงหาความรู้ และเพื่อให้สนุกเพลิดเพลินกับการอ่าน ผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนได้ โดยการฝึกให้อ่านสิ่งต่างๆ ดังนี้

- 4.1 อ่านสัญลักษณ์
- 4.2 อ่านแผนที่
- 4.3 อ่านตารางและป้ายโฆษณา
- 4.4 รู้วิธีใช้ส่วนต่างๆ ของหนังสือ ได้แก่ สารบัญ คำนำ เนื้อเรื่อง บรรณานุกรม ดัชนีคำ

เป็นต้น

- 4.5 ใช้หนังสือเป็นสื่ออ้างอิง
- 4.6 พัฒนาทักษะการเรียนรู้
- 4.7 เพลิดเพลินกับการอ่านเปรียบดั่งกิจกรรมเพื่อการพักผ่อน

การสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพ นอกจากคำนึงถึงแนวการสอนทักษะการอ่านข้างต้นแล้ว การจัดกิจกรรมการอ่านอย่างเป็นขั้นตอน และคำนึงถึงระดับและความต้องการของนักเรียน ก็เป็นสิ่งสำคัญ

1.4 ขั้นตอนการสอนทักษะการอ่าน

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2542: 76-88) เสนอขั้นตอนและกิจกรรมการสอนทักษะการอ่านดังนี้

1. ขั้นก่อนการอ่าน (Pre - reading) เป็นการเตรียมความพร้อมเพื่อโน้มน้าวนักเรียนเข้ามาสู่เรื่องที่อ่านสามารถทำได้หลายวิธี ดังนี้

1.1 ใช้ชื่อเรื่อง รูปภาพประกอบเรื่องที่จะอ่าน และคำถามนำเป็นแนวทางในการโน้มน้าวนักเรียนมาสู่เรื่องที่จะอ่าน

1.2 ให้ชื่อเรื่องและรายการคำศัพท์มาจำนวนหนึ่งแล้วให้นักเรียนคาดเดาว่าจะมีคำศัพท์ใดอยู่ในเรื่องที่จะได้เรียนบ้าง

1.3 ให้รูปภาพและคำศัพท์มาจำนวนหนึ่ง เพื่อเป็นสื่อให้นักเรียนลองแต่งประโยคล่วงหน้าจากคำศัพท์ในเรื่อง

2. ขั้นระหว่างอ่าน (While - reading) เป็นกิจกรรมที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่อ่านมากขึ้น โดยยึดหลักว่าจุดมุ่งหมายของการอ่านครั้งนี้คืออะไร แล้วพยายามทำกิจกรรมเพื่อให้ได้สิ่งนั้น ตัวอย่างกิจกรรม มีดังนี้

2.1 Jigsaw Reading เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อส่วนที่ตนเองจะต้องอ่าน เพื่อมาแบ่งปันข้อมูลกับเพื่อน เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จ

2.2 ให้นักเรียนจับคู่รูปภาพและคำบรรยายจากเรื่องที่อ่าน

2.3 ให้นักเรียนเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อน – หลัง จากเรื่องที่อ่าน

3. ขั้นหลังการอ่าน (Post – reading) นอกจากจะเป็นขั้นตอนที่เป็นเหมือนการสรุปเรื่องราวที่อ่านแล้ว ยังสามารถใช้เวลานี้ในการรวบรวมความคิดเรื่องคำศัพท์ สำนวนจากเรื่อง และสามารถนำมาบูรณาการกับทักษะอื่นๆ ได้ เช่น การเขียน หรือการพูด ที่กว้างออกไปนอกเหนือกว่าเรื่องที่อ่านได้ เช่น

3.1 การถ่ายโอนความคิดของนักเรียนจากเรื่องที่อ่านและค้นคว้าเพิ่มเติม เช่น
Guessing the meaning from context. Look at the story again. Guess the meaning of these words. Write your own translation first.

3.2 โครงการเขียนหลังการอ่าน เช่น Think of a good ending for the story. What happened next? Write one more section to finish the story. Draw the picture for it, if you want.

ทิพพดี อ่องแสงคุณ (2539: 41-42) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมด้านการอ่าน ผู้สอนควรจัดเป็น 3 ระยะ คือ

1. กิจกรรมก่อนการอ่าน (Pre – reading activities) เป็นการสร้างความสนใจให้แก่ผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน ปูพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องและคำศัพท์

2. กิจกรรมระหว่างการอ่าน (While – reading activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะที่อ่านเนื้อเรื่อง ช่วยฝึกทักษะการอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจดียิ่งขึ้น

3. กิจกรรมหลังการอ่าน (Post – reading activities) เป็นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น หรือแสดงความสามารถเกี่ยวกับเรื่องที่ได้อ่าน ประเมินผลความเข้าใจเรื่องจากการอ่านของผู้เรียน

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ขั้นตอนสำคัญในการสอนทักษะการอ่านมี 3 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนการอ่าน ขั้นระหว่างการอ่านและขั้นหลังการอ่าน อย่างไรก็ตามในการสอนอ่านแต่ละขั้นตอน จะมีประสิทธิภาพ หากครูเตรียมเนื้อเรื่องที่จะให้อ่านได้เหมาะสมตามวัยและประสบการณ์ของนักเรียน และการเตรียมเนื้อหาให้ตรงตามความสนใจของนักเรียน จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนมีความต้องการที่จะอ่านมากขึ้น นอกจากนี้ครูควรกำหนดจุดประสงค์ในการอ่านให้ชัดเจน เช่น อ่านเพื่อสนุกสนาน อ่านเพื่อความรู้ อ่านเพื่อตอบคำถาม หรืออ่านเพื่อเข้าใจรูปแบบไวยากรณ์

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือ

2.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือ(Cooperative Learning)

ริชาร์ด และ โรเจอร์ส (Richards & Rodgers. 2002: 192) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนทั่วไป การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) หรือที่รู้จักอีกชื่อหนึ่งว่า Collaborative Learning ใช้อย่างกว้างขวางในการจัดกิจกรรมคู่และกลุ่มเล็กในชั้นเรียนซึ่งความสำคัญขึ้นอยู่กับสังคมระหว่างผู้เรียนในกลุ่มและผู้เรียนต่างกลุ่ม

สลาบิน (Slavin. 1987: 4) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นการสอนนักเรียนในกลุ่มเล็ก และกำหนดสมาชิกกลุ่มละ 5 คน ที่มีความสามารถต่างกัน ประกอบด้วยนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 3 คน และอ่อน 1 คน นักเรียนแต่ละคนจะต้องช่วยเหลือเพื่อนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกันในการเรียนหรือการทำกิจกรรมต่างๆ สมาชิกในกลุ่มจะได้รางวัล ถ้ากลุ่มทำคะแนนเฉลี่ยถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้

กรมวิชาการ (2544: 4) ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มย่อย ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันโดยในกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถแตกต่างกัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีความช่วยเหลือพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตัวและส่วนรวม เพื่อให้สมาชิกทุกคนในกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนด ซึ่งการจัดการเรียนรู้นี้ดังกล่าวมีความหมายตรงกันข้ามกับการเรียน ที่เน้นการแข่งขัน (Competitive Learning) และการเรียนตามลำพัง (Individualized Learning)

สุมนทนา พรหมบุญ (2541: 41) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า เป็นวิธีการเรียนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ สมาชิกแต่ละคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและการแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งการเป็นกำลังใจกันและกัน สมาชิกแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองพร้อมๆ กับการดูแลเพื่อนสมาชิกทุกคนในกลุ่ม ความสำเร็จของบุคคล หรือความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความสำเร็จของทุกคน

นิลบล ศรีเทพ (2546: 3) ได้ให้นิยามของการเรียนรู้แบบร่วมมือว่าเป็นการจัดการเรียนเป็นกลุ่มโดยที่สมาชิกในกลุ่มมีระดับความสามารถแตกต่างกัน ทุกคนในกลุ่มร่วมมือกันทำงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเดียวกัน มีการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นยอมรับความคิดเห็น ช่วยเหลือกัน และกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากการทำงานร่วมกับผู้อื่น ผลสำเร็จของกลุ่มคือผลสำเร็จของแต่ละคน

กัลยา รสสูงเนิน (2548: 14) กล่าวถึงการเรียนรู้แบบร่วมมือว่า หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้รูปแบบหนึ่ง ที่แบ่งผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันคือ สูง ปานกลาง และต่ำ มาเรียนรู้และทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อย เพื่อสนับสนุนให้สมาชิกทุกคนภายในกลุ่มมีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีโอกาสอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ทั้งในส่วนตนและส่วนรวม เพื่อให้ตนเองและสมาชิกทุกคนในกลุ่มบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ หมายถึง การจัดการเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ที่สมาชิกในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกัน คือ สูง ปานกลาง และต่ำ โดยสมาชิกทุกคนในกลุ่มร่วมมือกันทำงาน มีการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีการแบ่งปัน มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือกันและกัน คนเก่งช่วยคนที่อ่อนกว่า เพื่อให้เกิดการเรียนรู้จากการทำงานร่วมกับผู้อื่น และบรรลุเป้าหมายเดียวกัน ผลสำเร็จของกลุ่มคือผลสำเร็จของแต่ละคน

2.2 องค์ประกอบพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

กรมวิชาการ (2544: 5 – 8) ตั้งข้อสังเกตว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ จะมีประสิทธิภาพหากสมาชิกภายในกลุ่มมองเห็นคุณค่าของการทำงานร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน โดยมีแนวทางสำคัญ

5 ประการ คือ

1. มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก (Positive Interdependence) หมายถึง การที่สมาชิกในกลุ่มทำงานอย่างมีเป้าหมายร่วมกัน มีการทำงานร่วมกัน โดยที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำงานนั้น มีการแบ่งปันวัสดุ อุปกรณ์ ข้อมูลต่างๆ ในการทำงานทุกคนมีบทบาทหน้าที่และประสบความสำเร็จร่วมกัน ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันในทางบวก มีหลายวิธี เช่น

- 1.1 การกำหนดเป้าหมายของกลุ่ม(แต่ละคนลงมือเรียนและต้องแน่ใจว่าสมาชิกคนอื่นเรียนรู้ไปพร้อมๆ กัน)

- 1.2 การกำหนดรางวัลร่วมกัน (ถ้าทุกคนทำได้ตามเกณฑ์ที่ครูผู้สอนกำหนดไว้ แต่ละคนจะได้รับคะแนน bonus เท่าเทียมกันทุกคน)

1.3 การกำหนดให้ใช้วัสดุ อุปกรณ์ หรือสื่อการเรียนรู้อื่นๆ ร่วมกัน (แต่ละคนจะใช้วัสดุเพียง 1 ส่วนของทั้งหมดที่จำเป็นต้องใช้ในการทำงานกลุ่ม)

1.4 การกำหนดบทบาทสมาชิกในกลุ่ม แต่ละคนจะมีบทบาทในกลุ่ม เช่น ผู้อ่าน ผู้ตรวจสอบ ผู้บันทึก ผู้ให้กำลังใจ ผู้จัดหาวัสดุ

2. การมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดในระหว่างการทำงานกลุ่ม (Face to Face Promotive Interaction) เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ช่วยเหลือสมาชิกในกลุ่มให้ประสบความสำเร็จ โดยทำกิจกรรมต่อไปนี้

2.1 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

2.2 อธิบายความรู้ให้เพื่อนในกลุ่มฟัง

2.3 กิจกรรมดังกล่าวจะทำให้นักเรียนได้ติดต่อกันโดยตรง เป็นการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

3. การตรวจสอบความรับผิดชอบของสมาชิกแต่ละคน (Individual Accountability) เป็นการจัดกิจกรรมเพื่อให้แน่ใจว่าสมาชิกทุกคนมีความรับผิดชอบต่องานกลุ่ม ซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น

3.1 กำหนดหน้าที่ของสมาชิกทุกคนในกลุ่มตามความเหมาะสม

3.2 สุ่มถามปากเปล่าสมาชิกในกลุ่ม หรือสุ่มตรวจงานของสมาชิกในกลุ่ม

3.3 สังเกตและบันทึกการทำงานกลุ่มของสมาชิก

3.4 กำหนดให้สมาชิก 1 คนในกลุ่ม เป็นผู้ตรวจสอบความเข้าใจของสมาชิกเกี่ยวกับงานกลุ่ม

3.5 ให้นักเรียนอธิบายสิ่งที่ตนรู้ให้เพื่อนฟัง

3.6 ทดสอบรายบุคคล

4. การใช้ทักษะระหว่างบุคคลและทักษะการทำงานกลุ่มย่อย (Interdependence and Small Group Skills) นักเรียนควรได้รับการฝึกทักษะที่จะช่วยให้งานกลุ่มประสบความสำเร็จ ได้แก่

4.1 การทำความรู้จักและไว้วางใจผู้อื่น

4.2 การสื่อสาร

4.3 การยอมรับและช่วยเหลือกัน

4.4 การวิจารณ์ความคิดเห็น โดยไม่วิจารณ์เจ้าของความคิด

4.5 การแก้ปัญหาขัดแย้ง

4.6 การให้ความสำคัญ และการเอาใจใส่ต่อทุกคนเท่าเทียมกัน

5. กระบวนการกลุ่ม (Group Process) กำหนดว่า สมาชิกจะต้องร่วมกันรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นผลงานของกลุ่มจะได้รับอิทธิพลมาจากการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งสามารถกระทำได้โดย

5.1 ให้อธิบายการกระทำของสมาชิกที่มีประโยชน์และไม่มีประโยชน์

5.2 ให้ตัดสินใจว่าการกระทำใดของกลุ่มที่ควรรักษาไว้และการกระทำใดควรเลิกปฏิบัติ

5.3 ให้เล่าเหตุการณ์ในกลุ่ม ปัญหาของกลุ่ม หรือวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของกลุ่ม

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson; & Johnson: 2001) กล่าวว่า องค์ประกอบพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ ผลผลิตมากกว่าการแข่งขันและการเรียนเป็นรายบุคคล มีลักษณะดังนี้

1. ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิกทำอะไรทำด้วยกัน ทุกคนทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน และการทำงานของแต่ละคนเป็นผลงานของกลุ่ม

2. การปฏิสัมพันธ์โดยตรงของสมาชิก คือ หันหน้าเข้าหากันเพื่อแก้ไขปัญหา สอนความรู้ให้สมาชิกในกลุ่ม ตรวจสอบความเข้าใจให้ถูกต้องตรงกัน อภิปรายปัญหาเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้

3. การรับผิดชอบและตอบสนองของรายบุคคล สิ่งที่นักเรียนทำร่วมกัน นักเรียนต้องรับผิดชอบในผลการเรียนของเพื่อนสมาชิก สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะรู้ว่าใครต้องการความช่วยเหลือ

4. ทักษะทางมนุษยสัมพันธ์และการทำงานเป็นกลุ่ม การทำงานร่วมกันจะเสริมสร้างความสามารถได้ดีกว่าทำงานคนเดียว มีภาวะผู้นำ การตัดสินใจ ความจริงใจ การสื่อสารและการจัดการ

5. กระบวนการกลุ่ม เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกมีการอภิปรายถึงการทำงานอย่างไรให้บรรลุเป้าหมาย มีกระบวนการ หน้าที่ และบทบาทที่ชัดเจน เพื่อให้สมาชิกทราบว่า สิ่งใดเป็นประโยชน์ต่อความสำเร็จในการทำงานกลุ่ม และตัดสินใจเกี่ยวกับพฤติกรรมการทำงานว่าพฤติกรรมใดควรดำเนินต่อไป พฤติกรรมใดต้องเปลี่ยนแปลง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ นั้น สมาชิกต้องมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันในการที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และการทำงานของสมาชิกดำเนินไปด้วยดีเพื่อบรรลุเป้าหมายที่กำหนด ดังนั้นครูผู้สอนจะต้องพยายาม จัดกิจกรรมให้ได้ครบทั้ง 5 องค์ประกอบพื้นฐานของการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

2.3 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning Technique)

กรมวิชาการ (2544: 8 – 23) ให้ข้อมูลว่า นักการศึกษาได้พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้หลากหลายรูปแบบ ดังนี้

1. คิดและคุยกัน (Think – Pair – Share) เพื่อนเรียน (Partners) และผลัดกันพูด (Say and Switch) ทั้ง 3 รูปแบบนี้เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่คล้ายคลึงกัน คือ ให้นักเรียนจับคู่กันในการตอบคำถาม อภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็น สถานการณ์ หรือทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรวบยอดที่กำหนดให้ นอกจากนี้รูปแบบคิดและคุยกันนั้น นักเรียนจะมีโอกาสคิดหาคำตอบเกี่ยวกับตนเองก่อน เกี่ยวกับคำถามประเด็นหรือสถานการณ์ที่กำหนดให้ ส่วนรูปแบบเพื่อนเรียน จะเปิดโอกาสให้นักเรียนขอคำแนะนำหรือคำอธิบายจากเพื่อนคู่อื่น ที่มีความเข้าใจในเรื่องที่กำหนดให้อย่างแจ่มแจ้งก่อน แล้วจึงตอบคำถาม อภิปราย หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคู่ของตนเอง ทั้งรูปแบบคิดและคุยกัน

2. กิจกรรมโต๊ะกลม (Roundtable หรือ Roundrobin) เป็นรูปแบบการสอนที่จัดกลุ่มนักเรียนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป และเปิดโอกาสให้นักเรียนในกลุ่มเขียนความคิดเห็นของตน เพื่อเล่าประสบการณ์ความรู้ สิ่งที่ตนกำลังศึกษาด้วยดินสอสี หรือ ปากกาสีลงบนกระดาษ แล้วให้เพื่อนคนถัดไปเขียนโดยเวียนไปทางด้านใดด้านหนึ่ง สมาชิกทุกคนจะใช้เวลาเท่าๆ กันหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งรูปแบบดังกล่าวเรียกว่า Roundtable หรืออาจดัดแปลงรูปแบบการสอนดังกล่าว จากการเขียนมาเป็นการพูดแทน โดยให้นักเรียนในกลุ่มแต่ละคน เล่าเรื่อง ประสบการณ์ ความรู้ สิ่งที่ตนศึกษา แสดงความคิดเห็นหรือสิ่งอื่นๆ ที่กำหนด โดยเวียนไปทางด้านใดด้านหนึ่งจนครบทุกคน ซึ่งรูปแบบดังกล่าวเรียกว่า Roundrobin

3. คู่ตรวจสอบ (Pair Check) มุมสนทนา (Corners) ร่วมกันคิด (Numbered Heads together) เป็นรูปแบบการสอนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันคือเป็นการจัดการเรียนการสอนที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อยๆ กลุ่มละ 2-6 คน โดยนักเรียนในแต่ละกลุ่มซึ่งคละเพศและความสามารถ ให้ช่วยกันตอบคำถาม แก้ไขปัญหาหรือทำแบบฝึกหัด เมื่อสมาชิกทุกคนในกลุ่มย่อยสามารถตอบปัญหาหรือแก้ไขปัญหได้แล้ว ก็เปิดโอกาสให้แลกเปลี่ยน หรือตรวจสอบคำตอบกับนักเรียนในกลุ่มอื่น หรือครูผู้สอนอาจสุ่มเรียกนักเรียนให้ตอบ

4. การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอน (Three – Step – Interview) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบนี้มีสามขั้นตอนและเหมาะสำหรับกลุ่มย่อยที่มีสมาชิกจำนวน 3 – 4 คน โดยมีครูกำหนดคำถามหรือประเด็นโจทย์ปัญหาให้นักเรียนตอบ มีหลักการดังนี้

4.1 นักเรียนจับคู่กัน คนที่ 1 เป็นผู้สัมภาษณ์โดยถามคำถามที่ครูตั้ง นักเรียนคนที่ 2 เป็นผู้ตอบ

4.2 นักเรียนสลับบทบาทกัน จากผู้ถามเป็นผู้ตอบ และจากผู้ตอบเป็นผู้ถาม

4.3 นักเรียนแต่ละกลุ่มย่อย ผลัดกันเล่าสิ่งที่ตนรู้จากคู่ของตนให้กลุ่มทราบ

การสัมภาษณ์แบบสามขั้นตอน เป็นเทคนิคการสอนที่จะช่วยพัฒนาทักษะทางสังคม ทางด้านการฟัง การสื่อความหมาย การสลับผลัดเปลี่ยนบทบาท ฯลฯ และเรื่องที่จะนำมาใช้ในการสัมภาษณ์ควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน หรือเป็นเรื่องที่น่าสนใจ

5. การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games Tournament หรือ TGT) และการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Team Achievement Division หรือ STAD)

5.1 การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games Tournament: TGT) เป็นการนำประโยชน์ของการแข่งขันเข้ามาช่วยในลักษณะของการแข่งขันเป็นกลุ่ม ภารกิจของกลุ่มคือ กลุ่มต้องเตรียมสมาชิกในกลุ่มให้พร้อมในการตอบคำถาม หลังจากที่ผู้สอนนำเสนอบทเรียนแล้ว ในการแข่งขันผู้สอนจะจัดให้นักเรียนที่มีผลการเรียนระดับเดียวกันแข่งขันกันตอบคำถาม คะแนนที่สมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ทำได้ จะนำมารวมเป็นคะแนนของกลุ่ม เมื่อเสร็จสิ้นการแข่งขันทุกครั้งผู้สอนจะกล่าวชมเชยหรือให้รางวัลสำหรับกลุ่มที่ทำคะแนนได้มากที่สุด

5.2 การแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ (Student Teams – Achievement Division: STAD) เป็นการทำงานร่วมกันของสมาชิกกลุ่มที่มีความสามารถแตกต่างกันคือ ความสามารถสูง ปานกลาง และต่ำ ภารกิจของกลุ่มคือ กลุ่มต้องทำงานร่วมกันโดยมีการแบ่งบทบาทหน้าที่กันภายในกลุ่มเพื่อศึกษาและทำแบบฝึกหัดร่วมกัน มีการอภิปราย การอธิบายและการแบ่งปันความรู้ ความคิด ซึ่งกันและกัน หลังจากที่ผู้สอนนำเสนอบทเรียนแล้ว มีการช่วยเหลือกันเพื่อให้เกิดการเรียนรู้เท่ากันทุกคน ผู้สอนจะจัดทดสอบย่อยผู้เรียนเป็นรายบุคคลโดยไม่มีการช่วยเหลือกัน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบย่อยเปรียบเทียบกับคะแนนฐานเพื่อหาค่าความต่างซึ่งเป็นคะแนนพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคน จากนั้นนำคะแนนพัฒนาการของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่มมาหาค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม ผู้สอนกล่าวชมเชยหรือให้รางวัลแก่กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยสูงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

6. ปริศนาความรู้ (Jigsaw) ผู้สอนแบ่งเนื้อหาของเรื่องที่จะเรียนออกเป็นหัวข้อย่อยเท่ากับจำนวนสมาชิกแต่ละกลุ่ม แล้วมอบหมายให้ผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มศึกษาเนื้อหาคนละหัวข้อ โดยผู้เรียนแต่ละคนเป็นผู้เชี่ยวชาญ เฉพาะเรื่องที่ตนได้รับมอบหมายจากกลุ่ม สมาชิกต่างกลุ่มที่ได้รับมอบหมายในหัวข้อเดียวกันจะร่วมกันศึกษา จากนั้นแต่ละคนกลับเข้ากลุ่มเดิมของตน เพื่ออธิบายหัวข้อที่ตนศึกษาให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟังจนครบทุกคนเพื่อให้กลุ่มได้รู้เนื้อหาทั้งหมด จากนั้นผู้สอนให้ผู้เรียนทุกคนทำแบบทดสอบเกี่ยวกับเนื้อหาดังกล่าว

7. การสืบสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation) ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 – 6 คน แต่ละกลุ่มจะวางแผนกันเองว่าจะศึกษาหัวข้อเรื่องอะไร และจะศึกษาอย่างไร สมาชิกแต่ละคนหรือแต่ละคู่ในกลุ่มจะเลือกหัวข้อย่อยและเลือกวิธีแสวงหาคำตอบในเรื่องนั้นๆ ด้วยตนเอง

หลังจากนั้นสมาชิกแต่ละคนหรือแต่ละคู่จะรายงานความก้าวหน้าและผลการทำงานให้กลุ่มของตนเองทราบ กลุ่มจะอภิปรายเกี่ยวกับรายงานของสมาชิกและจัดทำรายงานของกลุ่มให้เพื่อนทั้งชั้นฟัง

8. การเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) เป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนการสอนรายบุคคลเข้าด้วยกัน เพื่อสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถ และส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การจัดการเรียนการสอนรูปแบบนี้เหมาะสมกับทุกวิชาและทุกระดับชั้น

9. การเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition: CIRC) เป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านพอสมควร และสามารถตัดสินใจเลือกหนังสืออ่านตามที่สนใจได้ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อน ให้จับคู่กัน ผู้สอนแยกสอนทีละกลุ่ม ขณะที่สอนกลุ่มหนึ่ง กลุ่มที่เหลือให้จับคู่กันทำกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดให้ เช่น ฝึกออกเสียง เขียนสะกดคำ สรุปเรื่อง ตอบคำถามกับเพื่อน เป็นต้น ในการทำงานร่วมกัน ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่อ่านได้ดี เมื่อผู้เรียนทุกคู่มีความรู้ในเนื้อหาที่อ่านเพียงพอ ผู้สอนจึงทดสอบผู้เรียนแล้วจึงให้ผู้เรียนฝึกเขียนเกี่ยวกับเรื่องหรือสิ่งที่ตนสนใจต่อไป

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson; & Johnson. 2001) ให้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือไว้ดังนี้

1. การตอบทเรียน นักเรียนทุกกลุ่มได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรม โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหัวข้อย่อยเท่ากับจำนวนสมาชิกในแต่ละกลุ่ม และมอบหมายให้แต่ละกลุ่มค้นคว้าคนละหัวข้อ หลังจากนั้นกลับเข้ากลุ่มของตน เพื่ออธิบายเนื้อหาให้เพื่อนร่วมกลุ่มฟัง
2. การเรียนรู้ร่วมคิด มี 3 ขั้นตอนคือ คิดด้วยตัวเอง แลกเปลี่ยนความคิดกับผู้สนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดกับผู้อื่นหรือกลุ่มอื่น
3. การสัมภาษณ์มี 3 ขั้นตอน โดยสมาชิกเลือกสมาชิกกลุ่มอื่นมาเป็นผู้สัมภาษณ์เพื่อซักถามปัญหา สมาชิกทบทวนบทบาทและตอบสนองต่อกลุ่ม
4. การระดมพลังความคิด สมาชิกในกลุ่มร่วมกันคิดและตอบคำถามซึ่งตอบได้หลายแบบ สมาชิกในกลุ่มจะบันทึกคำตอบของสมาชิกทุกคนในกลุ่มภายในเวลาที่กำหนด
5. คิดทบทวน ครูหยุดชั่วขณะและให้เวลา 3 นาที เพื่อคิดทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นเพื่อตอบปัญหา
6. ลำดับที่ของสมาชิก สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มจะมีลำดับที่ 1,2,3,4 ถ้าลำดับที่ 2 ถูกเรียกสมาชิกลำดับที่ 2 ของทุกกลุ่มจะเป็นผู้ตอบคำถาม

7. การทำงานเป็นทีม นักเรียนสามารถทำงานได้หลายอย่างมากกว่าที่จะทำคนเดียว เช่น ในการแก้ปัญหาตอนเริ่มต้นอาจจะทำเป็นทีมและต่อไปอาจจะทำเป็นคู่ และจะทำงานคนเดียวได้ในระยะต่อมา ทั้งนี้เพราะในขณะที่เริ่มต้นทำงานอาจจะต้องขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น

8. วงจรการเรียนรู้ ครูเรียกให้นักเรียนที่สามารถตอบปัญหาได้ ตอบคำถามในห้องเรียน หลังจากนั้นให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเดียวกันตอบคำถามบ้าง ในที่สุดถ้าไม่เห็นด้วยก็ช่วยกันคิดแก้ปัญหา

9. คู่เรียนคู่คิด แบ่งสมาชิกในกลุ่มเป็น 4 คน ผู้เรียนเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกัน แก้ไขปัญหา และเรียนรู้ที่จะสอน และปรับปรุงกระบวนการร่วมกัน

รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือที่กล่าวมาข้างต้นมีความหลากหลาย ซึ่งผู้สอนต้องนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนและเนื้อหาของรายวิชา เพื่อประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้มากที่สุด เนื่องจากไม่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบใดที่สามารถใช้ได้กับบทเรียนทุกลักษณะ นอกจากนี้ผู้สอนควรมีความเข้าใจในบทบาทของตนเองในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ว่าเป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนการสอนรายบุคคลเข้าด้วยกัน โดยเน้นการสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นแนวทางที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

2.4 ประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือ

Johnson D.W.; & Johnson R.T. (1996: online) กล่าวว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือก่อให้เกิดประโยชน์ดังนี้

1. เด็กเก่งที่เข้าใจคำสอนของครูได้ดี จะเปลี่ยนคำสอนของครูเป็นภาษาพูดของเด็กแล้วอธิบายให้เพื่อนฟังได้ ทำให้เพื่อนเข้าใจได้ดี
2. เด็กที่ทำหน้าที่อธิบายให้เพื่อนฟัง จะเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
3. การสอนเพื่อนเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว ทำให้เด็กได้รับการเอาใจใส่และมีความสนใจมากยิ่งขึ้น
4. เด็กทุกคนต่างก็พยายามช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะครูคิดคะแนนเฉลี่ยของทั้งกลุ่ม
5. เด็กทุกคนเข้าใจดีว่า คะแนนของตนมีส่วนช่วยเพิ่มหรือลดค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ดังนั้นทุกคนต้องพยายามเต็มที่ จะคอยอาศัยเพื่อนอย่างเดียวไม่ได้
6. เด็กทุกคนมีโอกาสฝึกทางสังคม เพราะมีเพื่อนร่วมกลุ่ม ได้เรียนรู้วิธีการทำงานเป็นกลุ่มหรือทำงานเป็นทีม ซึ่งจะเป็นประโยชน์เมื่อเข้าสู่ระบบการทำงานในอนาคต

7. เด็กมีโอกาสเรียนรู้กระบวนการกลุ่ม เพราะการปฏิบัติงานร่วมกันนั้น ก็ต้องมีการ ทบทวนกระบวนการทำงานของกลุ่ม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานและได้ยกระดับคะแนน ของกลุ่มให้ดีขึ้น

8. เด็กเก่งจะมีบทบาททางสังคมในชั้นมากขึ้น เพราะเขาจะรู้สึกว่าได้เรียนหรือท่อง หนังสือเฉพาะตนเท่านั้น เขายังมีหน้าที่ต่อสังคมด้วย ในการตอบคำถามในห้องเรียนถ้าหากตอบผิด เพื่อนจะหัวเราะ เมื่อทำงานเป็นกลุ่มเด็กจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ถ้าหากตอบผิดก็ถือว่าผิดทั้งกลุ่ม คนอื่นๆ อาจจะช่วยเหลือได้บ้าง เด็กในกลุ่มมีความผูกพันกันมากขึ้น

กรมวิชาการ (2544: 41) ระบุไว้ว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีประโยชน์ต่อนักเรียน ทั้งในด้านสังคมและวิชาการ ดังนี้

1. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างสมาชิก เพราะทุกๆ คนร่วมมือในการทำงานกลุ่ม ทุกๆ คน มีส่วนร่วมเท่าเทียมกัน ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียน
2. ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนมีโอกาสคิด พูด แสดงออก แสดงความคิดเห็น ลงมือกระทำ อย่างเท่าเทียมกัน
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เช่น เด็กเก่งช่วยเด็กที่เรียนไม่เก่ง ทำให้ เด็กเก่งภาคภูมิใจ รู้จักสละเวลาช่วยเหลือเพื่อนที่อ่อนกว่า ส่วนเด็กอ่อนเกิดความซาบซึ้งในน้ำใจของ เพื่อนสมาชิกด้วยกัน
4. ทำให้รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การร่วมคิด การระดมความคิด การนำข้อมูล ที่ได้มาพิจารณาร่วมกันเพื่อหาคำตอบที่เหมาะสมที่สุด เป็นการส่งเสริมให้ช่วยกันค้นหาข้อมูลให้มาก ได้คิดวิเคราะห์และเกิดการตัดสินใจอย่างรอบคอบ
5. ส่งเสริมทักษะทางสังคม ทำให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวในการอยู่ร่วมกันด้วยมนุษยสัมพันธ์ ที่ดีต่อกัน เข้าใจกันและกัน
6. ส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

จะเห็นได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือส่งผลให้เกิดประโยชน์เป็นอย่างมาก ความสำเร็จของทุกคน เป็นผลมาจากสมาชิกในกลุ่มมีการแลกเปลี่ยนความรู้และความรู้สึกต่อกัน สมาชิกในกลุ่มรู้ความสามารถ ของแต่ละคนว่าใครควรจะทำอะไรได้ แบ่งหน้าที่การทำงานได้เหมาะสม สมาชิกให้ความช่วยเหลือกัน มีความรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จร่วมกัน คุณสำเร็จฉันก็สำเร็จด้วย ทุกคนร่วมหัว จมท้ายและร่วมยินดี ในความสำเร็จ

2.5 วิธีการในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการร่วมมือ

ริชาร์ด; และ โรเจอร์ส (Richards; & Rodgers. 2002: 196) เสนอแนะว่าวิธีการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือให้ประสบความสำเร็จควรคำนึงถึงการออกแบบให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยจัดกระบวนการต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้สมาชิกมีปฏิสัมพันธ์เชิงบวก ทุกคนรู้ว่าจะต้องช่วยเหลือในเรื่องอะไร ต่อใคร และอะไร จะทำให้ใครไม่พอใจควรหลีกเลี่ยง โดยการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อเพื่อนสมาชิกทำให้ผลที่ออกมาเป็นผลดีของกลุ่ม
 2. จัดตั้งกลุ่มทำงาน โดยคำนึงถึงขนาดของกลุ่ม อายุของสมาชิกในกลุ่ม ภาระงาน ขนาดของกลุ่มอาจจะเริ่มจาก 2 หรือ 4 การจัดตั้งกลุ่มโดยครูเลือกด้วยการสุ่มหรือเด็กเลือกกันเองก็ได้ แต่ควรมีความหลากหลายทางความสามารถและความสำเร็จในอดีตหรือจัดกลุ่มตามเพศ ซึ่งแต่ละกลุ่มจะมีเอกลักษณ์ของกลุ่มในการทำงาน
 3. พิจารณาความสามารถรายบุคคล ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มและการแสดงออกเป็นรายบุคคล โดยการสุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน สมาชิกในกลุ่ม หรือสมาชิกกลุ่มอื่น
 4. กำหนดให้มีสังคมมิติ ถือว่าการตัดสินใจเป็นผลจากการมีปฏิสัมพันธ์ในกลุ่ม โดยปกติการออกคำสั่งอย่างชัดแจ้งเพื่อฝึกทักษะทางสังคม มีความจำเป็นเพื่อให้ประสบความสำเร็จทางด้านปฏิสัมพันธ์
 5. มีการอภิปรายกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ทางด้านต่างๆ อย่างหลากหลาย
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2545: 33-36) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนแบบอภิปรายกลุ่มย่อย แบ่งเป็น 6 ขั้นตอน คือ

1. จัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย
 - 1.1 ผู้สอนจัดผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณ 4 – 8 คน มีวิธีการแบ่งกลุ่มได้หลายวิธี เช่นแบ่งตามเพศ วัย ความสนใจ ความสามารถ การจับสลาก เป็นต้น
 - 1.2 จัดผู้เรียนนั่งเป็นกลุ่ม ให้อยู่ในลักษณะที่ทุกคนมองเห็นและรับฟังกันได้หลายกลุ่ม ให้นักเรียนจัดกลุ่มอยู่ห่างกันพอสมควร เพื่อป้องกันไม่ให้เสียงอภิปรายในแต่ละกลุ่มรบกวนกลุ่มอื่นๆ
2. ขึ้นกำหนดประเด็นการอภิปราย
 - 2.1 ประเด็นการอภิปราย ต้องมีวัตถุประสงค์การอภิปรายที่ชัดเจน ซึ่งประเด็นการอภิปรายอาจมาจากผู้สอนหรือผู้เรียนก็ได้
 - 2.2 ในการอภิปรายแต่ละครั้ง ไม่ควรมีประเด็นมากเกินไป เพราะอาจทำให้การอภิปรายแต่ละประเด็นไม่เต็มที่
3. ขึ้นอภิปราย

3.1 กำหนดบทบาทหน้าที่แก่สมาชิกในกลุ่ม เช่น ประธานกลุ่ม ผู้จัดบันทึกการประชุม ผู้นำการอภิปราย เป็นต้น

3.2 ดำเนินการอภิปราย โดยมีประธานกลุ่มเป็นผู้นำการอภิปรายให้อยู่ในกรอบของประเด็นการอภิปราย ให้สมาชิกในกลุ่มมีโอกาสแสดงความคิดเห็นอย่างทั่วถึง ผู้สอนเป็นผู้ดูแลช่วยเหลือให้การอภิปรายดำเนินไปอย่างเรียบร้อย

4. ขั้นสรุปผลการอภิปราย

4.1 สรุปผลการอภิปรายเพื่อให้ได้คำตอบตามประเด็น

4.2 แต่ละกลุ่มนำเสนอผลการอภิปรายกลุ่มหน้าชั้นเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันหรืออาจดำเนินการในรูปแบบอื่น เช่น นำเสนอการออกแบบผลงานร่วมกัน เป็นต้น

5. ขั้นสรุปบทเรียน ผู้สอนต้องเชื่อมโยงข้อสรุปการอภิปรายของกลุ่มเข้ากับบทเรียนหรือผู้สอนและผู้เรียนอาจร่วมกันสรุปบทเรียน

6. ขั้นประเมินผลการเรียน ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการเรียนรู้

พรรณราย ทวีพยประกา (2529: 28) เสนอเทคนิคสำคัญในการจัดการเรียนการสอน การอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง นั่นคือ การอภิปราย (Discussing) เป็นวิธีการฝึกให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ความเข้าใจ จากการได้ร่วมอภิปรายกับสมาชิกในกลุ่ม มีโอกาสสนทนาแลกเปลี่ยน ข้อมูล ความคิดเห็น ประสพการณ์ในประเด็น หรือปัญหาที่กำหนด วิธีการนี้ผู้เรียนสามารถสรุปมโนทัศน์ หรือได้แนวคิดจากการอภิปรายร่วมกันเมื่อการอภิปรายสิ้นสุดลง

สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมการอภิปรายกลุ่มย่อย มีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียน ได้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในการเรียน เพื่อฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งการเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม และฝึกค้นคว้าความรู้ ข้อมูล เพื่อนำมาเสนอแก่กลุ่มของตน ซึ่งจะเห็นได้ว่าลักษณะของกิจกรรมการอภิปรายนั้น สอดคล้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นอย่างดี

2.6 พฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson; & Johnson. 1991: 150-165) เสนอว่าในการเรียนรู้แบบร่วมมือผู้เรียนต้องมีพฤติกรรมการทำงานกลุ่ม (Cooperative skills) เพื่อมุ่งเน้นเป้าหมายของการร่วมมือกัน การรักษาสัมพันธภาพที่ดีต่อกันของสมาชิกและการยอมรับความสำเร็จของกลุ่ม สามารถแบ่งพฤติกรรมเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านการติดต่อสื่อสาร (Cooperative skills) คือ การรับสารและการส่งสาร ผู้เรียนต้องสามารถส่งสารได้อย่างถูกต้องเพื่อแสดงความคิด ความเชื่อ ความเห็น ความรู้สึก ฯลฯ

และสามารถรับสารได้อย่างแม่นยำ เพื่อให้เข้าใจความคิด ความเชื่อ ความเห็น และความรู้สึกอื่นๆ ของผู้ส่งสารได้

2. พฤติกรรมด้านการสร้างและรักษาบรรยากาศในการทำงานกลุ่ม (Building and maintaining a trust climate) พฤติกรรมด้านนี้เป็นสิ่งที่จำเป็น เพราะความเชื่อใจและไว้วางใจกัน จะทำให้ผู้เรียนติดต่อสื่อสารกันได้อย่างเปิดเผย

3. พฤติกรรมการเป็นผู้นำ (Leadership skills) ผู้นำจะเป็นผู้ที่นำเพื่อนสมาชิกในกลุ่มให้เกิดการร่วมมือร่วมใจในการทำงาน เป็นผู้กำหนดทิศทางการทำงาน การถาม การสรุป และการตัดสินใจ เพื่อให้งานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จตามวัตถุประสงค์ อีกทั้งช่วยดำรงรักษาความสัมพันธ์ที่ดีในกลุ่มสมาชิก สถานการณ์ที่ต่างกันย่อมต้องการผู้นำที่เหมาะสมต่างกัน ผู้นำในกลุ่มต้องใช้ประโยชน์จากความสามารถของเพื่อนสมาชิกให้เป็นประโยชน์ต่อกลุ่ม โดยกระตุ้นให้ทุกคนมีส่วนร่วมในกลุ่ม ผ่อนคลายความตึงเครียด ประเมินและปรับปรุงการทำงานกลุ่ม เป็นมิตรและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับสมาชิกในกลุ่ม

4. พฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากข้อขัดแย้งให้เกิดการสร้างสรรค์ (Utilizing creative controversy) ในการทำงานร่วมกันย่อมมีการแสดงความคิดเห็น แนวคิด การสรุปข้อมูลที่ไม่ตรงกันของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งสิ่งนี้เป็นประโยชน์ในการทำงานกลุ่ม เพราะการเกิดความคิดที่ขัดแย้งกัน จะทำให้ทั้งสองฝ่ายพยายามที่จะหาข้อสรุปความคิดเห็นหรือข้อตกลงที่ตรงกัน ผู้สอนสามารถใช้ข้อขัดแย้งนี้ให้ผู้เรียนวิเคราะห์ คิดอย่างมีวิจารณ์ญาณ หาเหตุผล การใช้ประโยชน์จากข้อขัดแย้งนี้ จะส่งผลสัมฤทธิ์ของบุคคล รู้จักใช้เหตุผลในระดับสูง เกิดความคงทนของการเรียนรู้ และส่งเสริมความสัมพันธ์ในกลุ่ม

สรุปได้ว่า ในการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนต้องสามารถรับสาร และส่งสารได้อย่างถูกต้อง เพื่อแสดงความคิด สร้างและรักษาบรรยากาศในการทำงานกลุ่ม ซึ่งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ภาวะการเป็นผู้นำที่เหมาะสมเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มโดยกระตุ้นการมีส่วนร่วมของทุกคนในกลุ่ม รู้จักใช้ประโยชน์จากข้อขัดแย้งให้สร้างสรรค์ส่งผลสัมฤทธิ์ของบุคคล และส่งเสริมความสัมพันธ์ในกลุ่ม เพื่อผลสำเร็จของงาน

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

3.1 ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

สลาวิน (Slavin. 1995: 97–98) ให้ความหมายของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลไว้ว่า เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างหนึ่ง ซึ่งแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 4-5 คน ประกอบด้วยสมาชิกที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน คือ เก่ง ปานกลาง อ่อน หลังจากที่ถูกสอนนำเสนอความรู้แก่ผู้เรียนทั้งชั้นแล้ว ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มจะทำกิจกรรมร่วมกัน โดยการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีการปรึกษาหารือและช่วยเหลือกัน เพื่อให้สมาชิกแต่ละคนของกลุ่มมีความรู้ความเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น หลังจบบทเรียนมีการทดสอบเป็นรายบุคคล ผลการสอบพิจารณา 2 ระดับคือ เป็นรายบุคคลและเป็นคะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม ซึ่งจะส่งผลต่อการบรรจุเป้าหมายของกลุ่ม ทุกคนมีส่วนทำให้คะแนนของกลุ่มเพิ่มหรือลดได้ ดังนั้นผู้เรียนที่เก่งจะพยายามช่วยเหลือผู้เรียนที่อ่อนกว่าด้วยการอธิบายหรือแนะนำให้เข้าใจในเรื่องที่เรียน ทั้งนี้ผู้เรียนที่อ่อนกว่าจะมีความกล้าในการถามข้อสงสัยเพราะมีวัยเดียวกันทำให้เข้าใจง่ายขึ้น โดยผู้สอนมีรางวัลเป็นการเสริมแรง ด้วยการกล่าวชมเชย การให้สิ่งของ หรือให้ประกาศนียบัตรทั้งกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล เมื่อผู้เรียนสามารถทำคะแนนได้ตามเกณฑ์ที่ผู้สอนกำหนด

จากความหมายดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล มีลักษณะเฉพาะที่ผู้สอนต้องคำนึงถึง และมีความเข้าใจในลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล อย่างถูกต้อง

3.2 ขั้นตอนของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

สลาวิน (Slavin. 1995: 97-104) ได้พัฒนาการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล ให้ผู้เรียนได้ลงมือทำกิจกรรมในการเรียนได้ด้วยตนเองตามความสามารถและส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้และมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม กิจกรรมมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอบทเรียน (Class presentation) ผู้สอนจัดเตรียมเนื้อหาตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด แล้วนำเสนอความคิดรวบยอด โดยใช้สื่อและวัสดุอุปกรณ์ เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจและเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง

2. ขั้นการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย (Team study) แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 5 คน ประกอบด้วยผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง 1 คน ปานกลาง 3 คน และ

ต่ำ 1 คน สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมกันศึกษา อภิปรายแก้ปัญหา และช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม

3. ขั้นการทดสอบย่อย (Quizzes) เมื่อจบบทเรียน ผู้เรียนจะทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนเป็นรายบุคคล

4. ขั้นการให้คะแนนพัฒนาการ (Individual improvement scores) เป็นการนำคะแนนทดสอบย่อยของผู้เรียนไปเปรียบเทียบกับคะแนนฐาน แล้วนำผลต่างของคะแนนไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการ จากนั้นนำคะแนนพัฒนาการของแต่ละคนในกลุ่มมารวมกัน เพื่อหาค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการกลุ่ม

5. ขั้นการยอมรับความสำเร็จของกลุ่ม (Team recognition) ผู้สอนนำค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่มปิดประกาศที่ป้ายนิเทศ เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทราบ กลุ่มใดได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จะได้รับรางวัล หรือเกียรติบัตร

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มี 5 ขั้นตอน ดังนี้ คือ การนำเสนอบทเรียน การเรียนเป็นกลุ่มย่อย การทดสอบย่อย การให้คะแนนพัฒนาการ และการยอมรับความสำเร็จของกลุ่ม ซึ่งครูผู้สอนควรตระหนักในบทบาทของตนเอง เพื่อประโยชน์สูงสุดในการจัดการเรียนรู้

3.3 บทบาทของครูผู้สอนในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

สลาวิน (Slavin. 1990: 56–64) กล่าวว่า ในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล ครูผู้สอนต้องเตรียมการตามขั้นตอน ดังนี้

1. การเตรียมสื่อต่างๆสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เช่น รูปภาพ แผนผังของจริง เนื้อหา ใบงาน แบบฝึก และแบบทดสอบย่อย

2. การแบ่งผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน คือ สูง ปานกลาง และต่ำ เข้ากลุ่มๆ ละ 5 คน โดยดำเนินการดังนี้

2.1 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมาทดสอบผู้เรียนทั้งหมด

2.2 ตรวจให้คะแนนและนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดไป

ต่ำสุด นำจำนวนผู้เรียนทั้งหมดมาหารด้วย 5 เช่น มีจำนวนผู้เรียนจำนวน 45 คน หารด้วย 5 จะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้ 9 กลุ่ม

2.3 แบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 ระดับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ คือ

- กลุ่มที่มีความสามารถสูง ได้แก่ ผู้เรียน 9 คนแรก จากลำดับคะแนนสูงสุด

- กลุ่มที่มีความสามารถต่ำ ได้แก่ ผู้เรียน 9 คนสุดท้ายที่ได้คะแนนต่ำสุด
- กลุ่มที่มีความสามารถปานกลาง ได้แก่ ผู้เรียน 27 คนที่เหลือ ในการเลือกเข้า

กลุ่มใช้วิธีจับฉลาก โดยจับฉลากจากกลุ่มที่มีความสามารถสูง 1 คน กลุ่มที่มีความสามารถต่ำ 1 คน และกลุ่มที่มีความสามารถปานกลาง 3 คน

3. จัดทำคะแนนฐานของผู้เรียนแต่ละคน โดยการนำคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของผู้เรียนมาคิดเป็นร้อยละ และนำมาเป็นคะแนนฐาน

4. จัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

4.1 ผู้สอนอธิบายวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล แล้วนำเสนอบทเรียนกับผู้เรียน

4.2 ผู้สอนแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 5 คน ให้สมาชิกในกลุ่มศึกษาเนื้อหาทำใบงานและแบบฝึกหัดร่วมกัน โดยสมาชิกให้ความช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มที่อ่านแล้วไม่เข้าใจเป็นรายบุคคล

4.3 ผู้สอนทำการทดสอบย่อยหลังจากที่ผู้เรียนทุกคนมีความรู้และเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดีเป็นรายบุคคล

4.4 ผู้สอนประเมินพัฒนาการของผู้เรียนโดยนำคะแนนทดสอบย่อยมาคิดเป็นค่าร้อยละ เพื่อเปรียบเทียบกับคะแนนฐานของผู้เรียน แล้วนำไปเปรียบเทียบกับคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม

4.5 ผู้สอนนำค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการมาเปิดเผยที่ป้ายนิเทศเพื่อให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทราบว่ากลุ่มใดได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ กลุ่มนั้นจะได้รับรางวัล หรือเกียรติบัตร

5. การประเมินผลประสิทธิภาพของการทำงานกลุ่ม โดยผู้สอนจัดอภิปรายร่วมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่มเกี่ยวกับการทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อย โดยให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับกลุ่มที่ทำงานได้ดีและไม่ดีเพื่อปรับปรุงการทำงานของกลุ่มย่อยในครั้งต่อไป

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีลักษณะเฉพาะ ซึ่งผู้สอนควรตระหนักถึงบทบาทของตนเองรวมทั้งรายละเอียดต่างๆ ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลมีประสิทธิภาพมากขึ้น และส่งเสริมทักษะทางสังคมให้ผู้เรียนสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุข

3.4 การสร้างแรงจูงใจและการเสริมแรงการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

แรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีนักการศึกษาหลายท่าน กล่าวไว้ ดังนี้

สลาวิน (Slavin. 1995: 132 – 135) ให้ข้อคิดว่า ผู้สอนต้องจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้เป็นไปในเชิงบวก ควรให้ความสนใจต่อนักเรียนทุกกลุ่ม กลุ่มที่มีปฏิสัมพันธ์กันดีและทำงานได้ดีจะเป็นแบบอย่างให้กลุ่มอื่นได้ ผู้สอนต้องกำหนดบทบาทของผู้เรียนให้ชัดเจน พฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้เรียน เช่น การเงยบในขณะทีครูถาม การจับคู่ให้ความช่วยเหลือ การให้ความร่วมมือในกลุ่ม การแสดงความคิดเห็น และอื่นๆ นอกจากนี้ยังมีเทคนิคในการจัดชั้นเรียนอีก เช่น กลุ่มใดส่งเสียงดังน้อยที่สุดจะได้รับเครื่องหมายชมเชย ใน 1 สัปดาห์มีการแสดงความยินดีแก่ผู้ที่ประสบความสำเร็จสูงสุดและทีมที่ประสบความสำเร็จสูงสุดด้วยเช่นเดียวกัน ผู้สอนมีเวลาให้ผู้เรียนได้สนทนากันบ้าง เหล่านี้ล้วนเป็นเหตุให้เกิดแรงจูงใจกับนักเรียน และจะช่วยส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

คอร์ดอร์ (Corder. 1974: 27) มีความเห็นว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเกิดจากการสร้างสถานการณ์หรือเงื่อนไข ที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาภาษาของตนเอง ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

คราเชน (Krashen. 1986: 214-215) กล่าวว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ในสภาพการณ์การเรียนรู้ภาษาที่มีการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยจัดผู้เรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน คือ สูง ปานกลาง และต่ำ มาเรียนรู้ร่วมกัน ผู้เรียนต้องรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่ม มีการช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม เพราะทุกคนมีโอกาสที่จะแนะนำพัฒนาการให้กับกลุ่มได้เท่าเทียมกัน ดังนั้นสมาชิกของกลุ่มทุกคน จึงมีความสำคัญต่อกลุ่มและมีแรงจูงใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นอย่างเต็มความสามารถ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือในต่างประเทศ

บรูฟี (Brufee K. 1993) ศึกษาการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับอุดมศึกษาพบว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือช่วยให้ผู้เรียนฝึกการทำงานร่วมกันโดยมีขั้นตอนการทำงาน และมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้เรียนจะเรียนรู้ร่วมกันได้ดีเมื่อมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมากขึ้น การเรียนรู้ขึ้นอยู่กับสมาชิกของกลุ่มมากกว่าที่จะเรียนกับครู ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการค้นหาความรู้ การอยู่ร่วมกันในสังคม การทำงานร่วมกับผู้อื่นและมีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนดี

จอห์นสัน; จอห์นสัน; และโฮลเบค (Johnson; Johnson; & Holubec. 1991) ศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือพบว่า เป็นการแบ่งปันความสำเร็จซึ่งกันและกัน สมาชิกมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ซึ่งเป็น

ประโยชน์ต่อผลสำเร็จของตัวบุคคลและสมาชิกในกลุ่ม โดยนิยมใช้ในกลุ่ม 2 – 5 คน และผลสำเร็จของสมาชิกในกลุ่มเป็นผลสำเร็จของสมาชิกทุกคน สร้างความภูมิใจแก่สมาชิกในกลุ่ม การเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นทฤษฎีที่แพร่หลายและมีสัมฤทธิ์ผลเป็นที่ยอมรับ

สลาวิน (Slavin. 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยนักเรียนเป็นกลุ่มเล็กๆ ช่วยพัฒนาและส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ทั้งนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับสูงและนักเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ และความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติและความผูกพันในชั้นเรียนก็เป็นไปในทางที่ดี

ออแลนโด (Orlando. 1992) ศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติในการเรียนของนักศึกษาในวิทยาลัย จำนวน 132 คน ผลการทดลองพบว่า นักศึกษาในกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนสูงกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือในประเทศ

ดาราวัตี แदनราช (2542: บทคัดย่อ) ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนนิเวศภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนภูมิเรื่องในการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Story Mapping) กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แผนภูมิเรื่องในการเรียนรู้แบบร่วมมือมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ปิยวรรณ ศิริรัตน์ (2543: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโครงสร้างระดับยอด ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC (การเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน) กับการสอนตามคู่มือครูพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโครงสร้างระดับยอดด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC มีคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียน ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เนื่องจากนักเรียนได้ใช้ความรู้จากประสบการณ์เดิมทั้งด้านภาษาและความรู้ทั่วไปของแต่ละคนในกลุ่ม และยังพบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC ทำให้นักเรียนมีโอกาสดแสดงความคิดเห็นก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และส่งผลให้บรรยากาศในห้องเรียนไม่เคร่งเครียด เพราะเน้นการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

นิลุบล สีเทพ (2546: บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกาญจนาภิเษก

วิทยาลัย อุทัยธานี ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบร่วมมือสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการเรียนรู้แบบร่วมมืออย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนส่วนใหญ่มีพฤติกรรมในด้านการร่วมมือในการเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ในระดับดี พฤติกรรมด้านการให้ความร่วมมือในการเรียนมีการพัฒนาขึ้น ส่วนพฤติกรรมที่อาจก่อให้เกิดอุปสรรคในการทำงานกลุ่มลดลง

ละอียด ตลับนาค (2547: บทคัดย่อ) ศึกษาการพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4) โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีการพัฒนาการทางการอ่านภาษาอังกฤษดีขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

กัลยา รสสูงเนิน (2548: บทคัดย่อ) ศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนพัฒนาพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนเพิ่มขึ้นโดยลำดับ และมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ

จากผลการวิจัยข้างต้น จะเห็นว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นการจัดการเรียนรู้รูปแบบหนึ่งที่ส่งผลดีต่อการสอนทักษะการอ่าน ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบร่วมกันและทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตัวเอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนในอนาคต และส่งผลดีต่อประเทศชาติ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกวิธีการในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลมาทำการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามจุดมุ่งหมายตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คัดเลือกจากประชากรนักเรียนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง จังหวัดระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ทั้งหมด 11 ห้องเรียน จำนวน 532 คน ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ของโรงเรียนอนุบาลระยอง จังหวัดระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 45 คน

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามีรายละเอียดการสร้างเครื่องมือ ดังต่อไปนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดทำขึ้นเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) เป็นการเรียนการสอนที่ผสมผสานระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ และการเรียนการสอนรายบุคคล เข้าด้วยกัน เน้นการสอนของความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยให้นักเรียนทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามความสามารถ และส่งเสริมความร่วมมือภายในกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์การเรียนรู้ และปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และสัมพันธ์กับหน่วยการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ รวม 4 หน่วย คือ

1. Me and My Family	4	ชั่วโมง
2. House and Home	4	ชั่วโมง
3. Life at School	4	ชั่วโมง
4. Food & Health	4	ชั่วโมง

โดยมีขั้นตอนในการทำแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาหลักสูตรการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546) ช่วงชั้นที่ 2 เพื่อจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

2. ศึกษาทฤษฎีและหลักการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จาก Cooperative Learning Theory, Research and Practice. (Slavin. 1990; 1995) และ Learning Together and Alone. (Johnson; & Johnson. 1991)

3. คัดเลือกเนื้อหาจากสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ให้เหมาะสมและเขียนแผนการจัดการเรียนรู้การอ่าน ภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล ตามวิธีการของสลาบิน (Slavin. 1990: 54-62) 5 ขั้นตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation) ผู้สอนแจ้งจุดประสงค์ในการอ่าน และระดมความคิดจากผู้เรียนเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องโดยการใช้รูปภาพ หรือคำถามเพื่อดึงความรู้เดิมของผู้เรียนก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง จากนั้นผู้สอนนำเสนอคำศัพท์ยาก โดยใช้สื่อของจริง รูปภาพ การให้สถานการณ์ และคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคำที่มีความหมายตรงกันข้าม ก่อนการอ่านเนื้อเรื่อง

ขั้นที่ 2 การเรียนเป็นกลุ่มย่อย (Team Study) แบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 5 คน ประกอบด้วยผู้เรียนที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูง 1 คน ปานกลาง 3 คน และต่ำ 1 คน ผู้เรียนฝึกทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกัน โดยผู้เรียนแต่ละกลุ่มอ่านและทำความเข้าใจเนื้อเรื่องร่วมกัน สมาชิกในกลุ่มทุกคนร่วมกันศึกษาเนื้อหา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และความเข้าใจร่วมกันของกลุ่ม มีการแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้และช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มเพื่อจับใจความสำคัญ และบอกรายละเอียดของเรื่องให้ถูกต้องลงในแบบฝึกหัดที่มีลักษณะเป็นแบบแผนภูมิความหมาย (Mind map) แบบเติมคำ (Completion) แบบจับคู่ (Matching) แบบถูก-ผิด (True-False) แบบเรียงลำดับเหตุการณ์ (Sequencing) และแบบถามตอบ (Question & Answer)

ขั้นที่ 3 การทดสอบย่อย (Quizzes) ผู้สอนตรวจความถูกต้องในแบบฝึกหัดของแต่ละกลุ่มและประเมินผลการทำงานกลุ่มของผู้เรียน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียน ประเมินผู้เรียนเป็นกลุ่ม ส่วนผู้เรียนประเมินพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนของตนเองและสมาชิกทุกคนภายในกลุ่มในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านในแต่ละแผน โดยประเมินในการทดลอง ครั้งที่ 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13 และ 15 รวมทั้งสิ้น 8 ครั้ง ผู้สอนทำการทดสอบย่อยผู้เรียนแต่ละคน (Individual-Quizzes) เมื่อจบแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านในแต่ละแผน รวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง โดยจัดให้ผู้เรียนนั่งสอบแบบคละกลุ่มเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทดสอบย่อย

ขั้นที่ 4 การให้คะแนนพัฒนาการ (Individual improvement scores) ผู้สอนหาค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม โดยนำผลต่างจากค่าร้อยละของคะแนนจากการทดสอบย่อยในแต่ละครั้งระหว่างการทดลองไปเปรียบเทียบกับคะแนนฐานซึ่งได้จากค่าร้อยละของคะแนนในการทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษก่อนการทดลองของผู้เรียนแต่ละคนไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการ โดยเกณฑ์การให้คะแนนพัฒนาการ ดัดแปลงจากเกณฑ์ของสลาวิน (Slavin, 1995:80) ดังนี้

<u>คะแนนทดสอบย่อย</u>		<u>คะแนนพัฒนาการ</u>
น้อยกว่าคะแนนฐาน 10 คะแนนขึ้นไป	ได้รับ	0 คะแนน
น้อยกว่าคะแนนฐาน 1 – 10 คะแนน	ได้รับ	10 คะแนน
เท่ากับหรือมากกว่าคะแนนฐาน 1 – 10 คะแนน	ได้รับ	20 คะแนน
มากกว่าคะแนนฐาน 10 คะแนนขึ้นไป	ได้รับ	30 คะแนน
เท่ากับคะแนนเต็มของคะแนนทดสอบย่อย	ได้รับ	30 คะแนน

จากนั้นนำคะแนนพัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มมารวมกันเพื่อหาค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่มรวมทั้งสิ้น 16 ครั้ง ดังตาราง 1

ตาราง 1 การคิดค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม

กลุ่ม	ชื่อนักเรียน	คะแนนฐาน (ร้อยละ)	คะแนน ทดสอบย่อย 1 (ร้อยละ)	คะแนน พัฒนาการ	ค่าเฉลี่ยของ คะแนน พัฒนาการ
A	A 1	46.67	40.00	0	16.00
	A 2	53.33	40.00	20	16.00
	A 3	50.00	60.00	30	16.00
	A 4	20.00	40.00	0	16.00
	A 5	93.33	40.00	30	16.00
B	B 1	23.33	60.00	30	16.00
	B 2	63.33	20.00	0	16.00
	B 3	60.00	40.00	0	16.00
	B 4	64.67	100.00	30	16.00
	B 5	90.00	100.00	20	16.00
C	C 1	26.67	40.00	30	6.00
	C 2	60.00	40.00	0	6.00
	C 3	66.67	40.00	0	6.00
	C 4	53.33	20.00	0	6.00
	C 5	90.00	60.00	0	6.00

ขั้นที่ 5 การยอมรับความสำเร็จของกลุ่ม (Team recognition) ผู้สอนนำคะแนนพัฒนาการของกลุ่มมาเปิดเผยที่ป้ายนิเทศ เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มทราบว่ากลุ่มใดได้ค่าเฉลี่ยสูงสุดตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ กลุ่มนั้นจะได้รับรางวัลหรือเกียรติบัตร

4. นำแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจเนื้อหาและให้ข้อเสนอแนะ

5. นำแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษไปปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะที่ได้รับ และเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอีกครั้ง

6. นำแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความเข้าใจทางการอ่านภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

- 2.1 ศึกษาวิธีสร้างและเขียนแบบทดสอบจากอัจนรา วงศ์โสธร (2544)
- 2.2 วิเคราะห์หลักสูตร เนื้อหาและจุดประสงค์ของเนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
- 2.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่ใช้ในการทำแบบทดสอบ ให้มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาที่ใช้สร้างแผนการจัดการเรียนรู้
- 2.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญและอาจารย์ที่ปรึกษาสาหรณิพนธ์ตรวจเนื้อหา โดยพิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
- 2.5 นำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ มาทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์แบบทดสอบเพื่อหาค่าความยากง่าย (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) จากนั้นนำไปแก้ไขปรับปรุง
- 2.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทั้งก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้

3. แบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียน หมายถึง แบบสังเกตพฤติกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อให้บันทึกผลการสังเกตความร่วมมือในการเรียนของผู้เรียน ที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นในระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวน 7 ด้าน มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับตามแนวคิดของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งกำหนดเป็น ดีมาก ดี พอใช้ ควรปรับปรุง และควรปรับปรุงอย่างยิ่ง มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.1 ศึกษาแนวความคิดและหลักการสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดของ สลาวิน (Slavin. 1990; 1995) จอห์นสัน; และจอห์นสัน (Johnson; & Johnson. 1996) และเอกสารการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (กรมวิชาการ. 2544) เพื่อนำแนวคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนว่ามีพฤติกรรมใดบ้างที่สามารถสังเกตได้

3.2 ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินผลตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ที่มุ่งเน้นการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง (Authentic-Assessment) โดยเปิดโอกาสให้ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการเรียนรู้หลังการจัดกิจกรรมเรียนรู้ เพื่อให้เกิดความตระหนักและการพัฒนาการเรียนรู้ จากผลการประเมินที่มีความสอดคล้องกันระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ซึ่งแสดงถึงความเชื่อมั่นของข้อมูลที่ได้รับและจะได้นำไปปรับปรุงการเรียนรู้ในครั้งต่อไป

3.3 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียน โดยข้อความในแบบสังเกต กำหนดจากพฤติกรรมของผู้เรียนที่คาดหวังว่าจะเกิดในระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวน 7 ด้าน (ดูภาคผนวก ค หน้า 84)

3.4 นำแบบสังเกตพฤติกรรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษและอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ตรวจเนื้อหาโดยพิจารณาพฤติกรรมของผู้เรียนในแต่ละด้านว่ามีความเหมาะสมสอดคล้องกับพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนและปรับปรุงแก้ไข

3.5 นำแบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนมาที่ปรับปรุงและแก้ไขแล้วนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้สอนประเมินพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนของผู้เรียนเป็นกลุ่มในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผน รวมทั้งสิ้น 8 ครั้ง

4. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล หมายถึง แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประเมินระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวน 8 ข้อ แบบสอบถามความคิดเห็นมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของลิเคิร์ต (Likert) ซึ่งกำหนดเป็น ดีมาก ดี พอใช้ ควรปรับปรุง และควรปรับปรุงอย่างยิ่ง มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาแนวคิดและหลักการสำคัญของการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวคิดของสลาวิน (Slavin. 1990; 1995) จอห์นสัน;และจอห์นสัน (Johnson; & Johnson. 1996) รวมทั้งเอกสารการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ(กรมวิชาการ. 2544)เพื่อนำแนวความคิดดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ว่ามีความคิดเห็นใดบ้างที่จะสอบถามนักเรียน

4.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) โดยข้อความในแบบสอบถามกำหนดขึ้นเพื่อประเมินระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวน 8 ข้อ (ดูภาคผนวก ง หน้า 87) และคำถามแบบปลายเปิดเพื่อให้นักเรียนเสนอแนะแสดงความคิดเห็นอื่นๆ ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

4.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ และอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ตรวจสอบเนื้อหาโดยพิจารณาข้อความในแบบสอบถามความคิดเห็นว่ามีความเหมาะสมในการประเมินระดับความคิดเห็นของนักเรียนและปรับปรุงแก้ไข

4.4 นำแบบสอบถามความคิดเห็นที่ได้ปรับปรุงแล้วมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างโดยให้นักเรียนประเมินระดับความคิดเห็นของตนเองหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว

3. การดำเนินการทดลอง

1. แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองแบบ One-Group Pretest-Posttest Design ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แบบแผนการทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T_1	X	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

T_1	หมายถึง	การสอบก่อนการทดลอง (Pre-test)
X	หมายถึง	การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)
T_2	หมายถึง	การสอบหลังการทดลอง (Post-test)

2. วิธีดำเนินการทดลอง

2.1 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนทั้งหมด 11 ห้องเรียน จำนวน 532 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 ของโรงเรียนอนุบาลระยอง จังหวัดระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 45 คน

2.2 ทดสอบกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ใช้เวลา 1 ชั่วโมง

2.3 จัดปฐมนิเทศ เพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) บทบาทของผู้เรียนในกลุ่มย่อยและบทบาทของผู้สอน เป้าหมายและจุดประสงค์การเรียนรู้ วิธีการวัด และประเมินผล และเกณฑ์การให้คะแนนต่างๆ

2.4 ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวน 16 แผน แผนละ 1 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง ในระหว่างการจัดการเรียนรู้การอ่านในแต่ละแผน ผู้วิจัยและผู้เรียน บันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนของตนและสมาชิกในกลุ่มเมื่อเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13 และ 15 ผู้วิจัยทำการทดสอบย่อยผู้เรียนแต่ละคน หลังการจัดการเรียนรู้ทุกแผน จากนั้นผู้วิจัยปิดประกาศผลของค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่มบนป้ายนิเทศเพื่อยกย่อง ชมเชยและให้กำลังใจผู้เรียนแต่ละกลุ่ม

2.5 ทดสอบกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อสอบฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลองใช้เวลา 1 ชั่วโมง หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง (Posttest)

2.6 ประเมินระดับความคิดเห็นของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง

2.7 รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดลองสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

2.8 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียน เพื่อคำนวณหาค่าเฉลี่ย

2.9 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) คำนวณหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

2.10 รวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้วนำไปสรุปและอภิปรายผลการทดลอง การดำเนินการทดลอง และการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แผนการดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

สัปดาห์ ที่	ชั่วโมง ที่	การดำเนินการ	เครื่องมือประกอบ การดำเนินการ
1	1	- ปฐมนิเทศเกี่ยวกับวิธีการ บทบาทของ ผู้เรียนในกลุ่มย่อยและบทบาทของ ผู้สอน แจ้งเป้าหมายและจุดประสงค์ การเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล และเกณฑ์การให้คะแนนต่างๆ ในการ เรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็น กลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล	- เกณฑ์การประเมินคะแนน พัฒนาการ - เกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ย คะแนนพัฒนาการ ของกลุ่ม - เกณฑ์การประเมินแบบสังเกต พฤติกรรมความร่วมมือใน การเรียนรู้
1	2	- ฝึกทักษะการทำงานกลุ่มร่วมกันให้แก่ ผู้เรียน โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 คน ประกอบด้วยสมาชิกกลุ่ม ที่มีความสามารถในการทำแบบทดสอบ วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนการเรียนรู้ - จัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ การอ่านแบบร่วมมือโดยการเรียนรู้ เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล - บันทึกผลการสังเกตพฤติกรรม ร่วมมือในการเรียนครั้งที่ 1 - ทดสอบย่อยหลังจากเสร็จสิ้นแผนการ จัดการเรียนรู้การอ่านโดยการเรียนรู้ แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อ ช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลเพื่อวัด ความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่ 1	- แบบทดสอบวัดความเข้าใจใน การอ่านภาษาอังกฤษก่อนการ เรียน - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 ใบงานที่ 1 และแบบฝึกที่ 1 - แบบสังเกตพฤติกรรม ร่วมมือในการเรียน - แบบทดสอบย่อยครั้งที่ 1

ตาราง 3 (ต่อ)

สัปดาห์ ที่	ชั่วโมง ที่	การดำเนินการ	เครื่องมือประกอบ การดำเนินการ
1-4	3-17	- แจกค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม โดยปิดประกาศบนป้ายนิเทศ แล้วผู้สอนมอบรางวัลหรือเกียรติบัตรแก่กลุ่มต่างๆ - จัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่าน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลในแต่ละแผนรวม 15 ครั้ง เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่ 2-16 - บันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนครั้งที่ 2 – 16	- รางวัลหรือคะแนนระหว่างปี - แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 – 16 ใบงานที่ 2 – 16 และแบบฝึกที่ 2 – 16 - แบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน - แบบทดสอบย่อยที่ 2 – 16
4	18	- วัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษหลังการเรียน - ประเมินระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล	- รางวัลหรือคะแนนระหว่างปี - แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ - แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยเตรียมกลุ่มตัวอย่างโดยจัดปฐมนิเทศและอธิบายความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนแบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล และข้อตกลงต่างๆ ในชั้นเรียน

2. ทำการทดสอบก่อนเรียนเพื่อแบ่งกลุ่ม

3. ดำเนินการตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น จำนวน 16 แผน 16 ชั่วโมง ทำการทดลอง รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 4 สัปดาห์
4. ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมและบันทึกผลการสังเกตหลังการทดลองในแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13 และ 15
5. หลังการจัดการเรียนรู้ให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ
6. นักเรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล

5. การจัดการทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t-test for dependent samples
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน หลังเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้ทั้ง 16 ครั้ง โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง การร่วมมืออยู่ในระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง การร่วมมืออยู่ในระดับดี
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง การร่วมมืออยู่ในระดับพอใช้
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง การร่วมมืออยู่ในระดับควรปรับปรุง
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง การร่วมมืออยู่ในระดับควรปรับปรุงอย่างยิ่ง
3. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล หลังเสร็จสิ้นการทดลองโดยใช้เกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายถึง นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายถึง นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายถึง นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายถึง นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายถึง นักเรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนรู้แบบร่วมมือในระดับน้อยที่สุด

และวิเคราะห์ข้อมูลของคำถามแบบปลายเปิดที่เป็นการแสดงความคิดเห็นอื่นๆ ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลเป็นค่าร้อยละ

5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1.1 สถิติพื้นฐาน

5.1.1.1 หาค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ค่าคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมความร่วมมือในการเรียน และระดับความคิดเห็นจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 73)

5.1.1.2 หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 79)

5.1.1.3 หาค่าร้อยละ (Percent) ของข้อมูลจากคำถามแบบปลายเปิดที่เป็นการแสดงความคิดเห็นอื่นๆ ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล

5.1.2 สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

5.1.2.1 หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 248-249)

5.1.2.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้สัดส่วน 33% ในการแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

5.1.2.3 หาค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 179-198)

5.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t-test for dependent samples ในการคำนวณใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง จำนวน 45 คนที่ใช้ในการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ทั้งก่อนและหลังการทดลอง ซึ่งผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ก่อนและหลังการทดลอง
2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านทั้ง 16 แผน โดยประเมินในครั้งที่ 1,3,5,7,9,11,13 และ 15 รวมทั้งหมด 8 ครั้ง
3. การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) หลังเสร็จสิ้นการทดลอง

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง จำนวน 45 คนที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียน
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าความแตกต่างของคะแนน
**	แทน	ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ จำนวน 30 ข้อๆละ 1 คะแนน ก่อนและหลังการทดลอง นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ปรากฏผลดังแสดงใน ตาราง 4

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ก่อนและหลังการทดลอง

ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ความเข้าใจก่อนการทดลอง	45	16.24	5.56	10.53**
ความเข้าใจหลังการทดลอง	45	18.78	4.64	

**t < .01

จากตาราง 4 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รายละเอียดของคะแนนรายบุคคลดูในภาคผนวก จ

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ผู้วิจัยและนักเรียนแต่ละคนใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนทำการประเมินพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนของนักเรียนในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือทั้ง 16 แผน รวม 8 ครั้ง โดยผู้วิจัยประเมินนักเรียนเป็นกลุ่ม ส่วนนักเรียนประเมินตนเองและเพื่อนในกลุ่มเป็นรายบุคคล แล้วนำคะแนนที่ได้ทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนรายด้านและโดยรวมผลการสังเกตพฤติกรรม ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 5

จากตาราง 5 พบว่าผลการประเมินพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนของครูและนักเรียน มีความสอดคล้องกันในการประเมินทั้ง 8 ครั้ง โดยนักเรียนมีพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนโดยรวมทุกด้านเพิ่มขึ้นโดยลำดับ จากการประเมินในครั้งที่ 1 นักเรียนมีพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับควรปรับปรุงมีค่าเฉลี่ย 2.40 และพัฒนาเพิ่มขึ้นในครั้งที่ 2 เป็นระดับพอใช้ มีค่าเฉลี่ย 3.45 หลังจากนั้นในครั้งที่ 3 มีค่าเฉลี่ย 3.73 พัฒนาเป็นระดับดี ครั้งที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 3.89 ครั้งที่ 5 มีค่าเฉลี่ย 4.07 ครั้งที่ 6 มีค่าเฉลี่ย 4.43 และครั้งที่ 7 มีค่าเฉลี่ย 4.40 ซึ่งอยู่ในระดับดี เช่นเดียวกัน ส่วนครั้งที่ 8 มีค่าเฉลี่ย 4.52 อยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาการร่วมมือในการเรียน เป็นรายด้านในการประเมินครั้งที่ 1 และครั้งที่ 8 พบว่าพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนที่นักเรียน มีพัฒนาการระดับคุณภาพมากที่สุด จากระดับควรปรับปรุง เป็นระดับดี จำนวน 1 ด้าน คือ นักเรียน อธิบายและแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งพัฒนาจากค่าเฉลี่ย 2.19 เป็น 4.36 เพิ่มขึ้น 2.17 และนักเรียนมีการพัฒนาระดับคุณภาพจากระดับควรปรับปรุงเป็นระดับดีมาก จำนวน 3 ด้าน คือ นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม พัฒนาจากควรปรับปรุงซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.08 เป็น 4.60 เพิ่มขึ้น 2.52 ส่วนการมีสัมพันธภาพที่ดีต่อเพื่อนในกลุ่มพัฒนาจากควรปรับปรุงซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.19 เป็น 4.61 เพิ่มขึ้น 2.42 และการยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มพัฒนาจากควรปรับปรุง ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 2.53 เป็น 4.69 เพิ่มขึ้น 2.16 จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความร่วมมือในการทำงานกลุ่มมีพัฒนาการสูงที่สุด รองลงมา คือ สัมพันธภาพที่ดีต่อเพื่อนในกลุ่ม และการยอมรับ ข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่ม ตามลำดับ

3. การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนรู้ แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนหลังเสร็จสิ้นการทดลอง ผลการวิเคราะห์ระดับ ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็น รายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น ($\bar{X}$)	การแปลผล
1.นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นจากการทำงานกลุ่มร่วมกัน	4.52	มากที่สุด
2.นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้จากการทำแบบฝึกหัดร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม	4.42	มาก
3.นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้มากขึ้นจากการแบ่งปันความรู้กับเพื่อนในกลุ่ม	4.44	มาก
4.นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อเพื่อนในกลุ่ม	4.39	มาก
5.นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนการอ่านจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม	4.48	มาก
6.นักเรียนมีความภูมิใจในตนเองจากคะแนนพัฒนาการรายบุคคล	4.50	มากที่สุด
7.นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการอ่านเพื่อเพิ่มคะแนนพัฒนาการเฉลี่ยของกลุ่ม	4.47	มาก
8.การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลทำให้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น	4.69	มากที่สุด
รวม	4.49	มาก

จากตาราง 6 พบว่า ความคิดเห็นโดยรวมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) คือ นักเรียนมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการเรียนมีผลทำให้มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้นในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.69 อันดับรองลงมา คือ นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นจากการทำงานกลุ่มร่วมกัน มีค่าเฉลี่ย 4.52 และคะแนนนักเรียนมีความภูมิใจในตนเองจากคะแนนพัฒนาการรายบุคคล มีค่าเฉลี่ย 4.50 ส่วนความคิดเห็นที่อยู่ในระดับมาก มี 5 ด้าน คือ

นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ จากการทำแบบฝึกหัดร่วมกับเพื่อนในกลุ่ม มีค่าเฉลี่ย 4.42 นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้นจากการแบ่งปันความรู้กับเพื่อนในกลุ่ม มีค่าเฉลี่ย 4.44 นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่อเพื่อน ในกลุ่ม มีค่าเฉลี่ย 4.39 นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียน การอ่านจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในกลุ่ม มีค่าเฉลี่ย 4.48 นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการอ่านเพื่อเพิ่มคะแนนพัฒนาการเฉลี่ยของกลุ่ม มีค่าเฉลี่ย 4.47

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของคำถามแบบปลายเปิดนักเรียนเสนอแนะและแสดงความคิดเห็นอื่นๆ ต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวนทั้งหมด 45 คน ผู้วิจัยแยกประเด็นหลักและแจกแจงความถี่เป็นค่าร้อยละตามลำดับ นักเรียนมีความเห็นว่า

- เพื่อนอธิบายได้ดีและกล้าซักถาม (ร้อยละ 27.00)
- ควรให้นักเรียนเลือกสมาชิกกลุ่มได้ด้วยตนเอง (ร้อยละ 25.00)
- ควรจัดกิจกรรมแบบนี้อีก (ร้อยละ 15.00)
- ควรให้เพื่อนในกลุ่มปรับปรุงตัวเองมากขึ้น (ร้อยละ 12.50)
- ควรแจกเอกสารให้กับทุกคน (ร้อยละ 6.50)
- ควรไปเรียนนอกสถานที่ (ร้อยละ 5.00)
- ควรมีโต๊ะกลมเพื่อนั่งเป็นกลุ่ม (ร้อยละ 3.00)
- ไม่แสดงความคิดเห็น (ร้อยละ 6.00)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง มีขั้นตอนดำเนินการดังต่อไปนี้

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ก่อนและหลังการทดลอง
2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการร่วมมือในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงขึ้น
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีพฤติกรรมการร่วมมือในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้น
3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีความคิดเห็นเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/1 โรงเรียนอนุบาลระยอง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 45 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และได้รับการจัดกลุ่มแบบความสะดวกที่สามารถซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ กลุ่มละ 5 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเรียน

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้การอ่านแบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวน 16 แผน รวม 16 ชั่วโมง

2.2 แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

2.3 แบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านรวมทั้งสิ้น 8 ครั้ง

2.4 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่ประเมินตนเองหลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง

3. วิธีการดำเนินการทดลอง

3.1 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

3.2 ทดสอบกลุ่มทดลองก่อนเรียน (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

3.3 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับผู้เรียนเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI)

3.4 ดำเนินการทดลองตามแผนการจัดการเรียนรู้การอ่านแบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) จำนวน 16 แผน รวม 16 ชั่วโมง เมื่อเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้การอ่านในแผนที่ 1, 3, 5, 7, 9, 11, 13 และ 15 ผู้วิจัยและผู้เรียนบันทึกผลการสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนของตนและสมาชิกภายในกลุ่ม ผู้วิจัยทำการทดสอบย่อยผู้เรียนแต่ละคนทุกแผน จากนั้นผู้วิจัยแจ้งผลค่าเฉลี่ยคะแนนพัฒนาการของกลุ่มบนป้ายนิเทศเพื่อยกย่อง ชมเชยและให้กำลังใจผู้เรียนแต่ละกลุ่ม

3.5 ทดสอบกลุ่มทดลองหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อสอบฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง

3.6 ประเมินระดับความคิดเห็นของนักเรียน โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนหลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง

3.7 รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมุติฐานโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3.8 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน เพื่อคำนวณหาค่าเฉลี่ย

3.9 รวบรวมข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน เพื่อคำนวณหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ

3.10 สรุปและอภิปรายผลการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนจากแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ก่อนและหลังการทดลองโดยใช้ t-test for dependent samples

2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการร่วมมือจากแบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนโดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การอ่านทั้ง 16 แผน รวม 8 ครั้ง เป็นรายด้านและโดยรวม

3. วิเคราะห์ระดับความคิดเห็นจากแบบทดสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน โดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นรายด้านและโดยรวม และเปรียบเทียบค่าร้อยละของข้อมูลที่ได้จากคำถามแบบปลายเปิดที่เป็นการเสนอแนะและแสดงความคิดเห็นอื่นๆ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนมีพัฒนาการด้านพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนเพิ่มขึ้นโดยลำดับ จากการประเมินพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนของนักเรียนโดยรวมทุกด้านในครั้งที่ 1 ผลการประเมินอยู่ในระดับควรปรับปรุง จากนั้นเพิ่มขึ้นเป็นระดับพอใช้ในการประเมินครั้งที่ 2 ครั้งที่ 3-7 อยู่ในระดับดี และพัฒนาเป็นระดับดีมากในการประเมินครั้งที่ 8

3. นักเรียนมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ทั้งรายด้านและโดยรวม อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนอนุบาลระยอง ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ดูตาราง 4 หน้า 46) ซึ่งเป็นไปตามกระบวนการทดลองและเมื่อดูจากคะแนนทดสอบย่อยทุกครั้ง พบว่าคะแนนทดสอบย่อยในแบบทดสอบที่ 1 ร้อยละ 2.93 และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นเป็นลำดับคะแนนทดสอบย่อยในแบบทดสอบที่ 16 ร้อยละ 4.64 และมีคะแนนเฉลี่ยทั้ง 16 ครั้ง รวม 4.00 (รายละเอียดของคะแนนทดสอบย่อย ดูภาคผนวก ข) สอดคล้องกับผลการวิจัยของผู้วิจัยหลายท่านที่ทำการวิจัยโดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเช่น งานวิจัยของนิลบล สีเทพ (2546) ที่พบว่า นักเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือมีพฤติกรรมการเรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้อยู่ในระดับดี มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านเพิ่มขึ้นหลังการทดลอง และวงเดือน ปอศิริ (2546) ที่พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง การอ่าน การเขียนและการพูดสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ ฮอลกวิน (Holguin, 1997) ที่พบว่า นักเรียนเกรด 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือมีคะแนนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนสูงขึ้น (ดูตาราง 5 หน้า 47) เนื่องจากนักเรียนได้พึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เมื่อครูให้อ่านบทอ่านและทำกิจกรรมร่วมกัน นักเรียนมีความมั่นใจที่จะอ่าน หากถ้าไม่เข้าใจเนื้อหาส่วนใดก็จะมีเพื่อนในกลุ่มคอยช่วยเหลือ หรือมั่นใจว่าจะมีเพื่อนในกลุ่มทราบบ การใช้กระบวนการกลุ่มทำให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีความรู้สึกอบอุ่นใจในการเรียนรู้เนื่องจากมีเพื่อนสมาชิกคอยช่วยเหลือ นอกจากนี้ยังมีกำลังใจที่จะเรียนมากขึ้น เพราะบางครั้งนักเรียนกลัวที่จะซักถามปัญหาที่ไม่เข้าใจ เมื่อเพื่อนช่วยอธิบายให้เข้าใจโดยไม่ต้องอาย ก็จะช่วยลดความวิตกในการเรียน การสอนตามรูปแบบนี้เด็กเก่งจะช่วยสอนเด็กอ่อน ซึ่งก่อให้เกิดผลดีเนื่องจากนักเรียนอยู่ในวัยเดียวกันย่อมจะใช้ภาษาสื่อสารกันได้เข้าใจง่าย (Joyce; & Weil, 1986) ทั้งนี้เพราะขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็น

รายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) เปิดโอกาสให้นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน ได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกันในกลุ่มย่อย เริ่มจากขั้นตอนการเรียนรู้คำศัพท์ ซึ่งนักเรียนแต่ละกลุ่ม เรียนรู้คำศัพท์สำคัญในการอ่านที่ครูนำเสนอโดยการสื่อสารภายในกลุ่ม ใช้ภาษาเด็กแทนภาษาครู ในการกล่าวซ้ำ และการอธิบายความหมายให้กับเพื่อนสมาชิกภายในกลุ่ม ในการทำความเข้าใจกับบทอ่านให้ชัดเจนขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ (Sharan. 1989; Pica: 1988) ที่กล่าวว่า การทำคะแนนทดสอบย่อยให้สูงกว่าคะแนนฐาน (ดูตาราง 6 หน้า 49) จะส่งผลให้นักเรียนพยายาม พัฒนาตนเองและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นการเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษาของนักเรียน รวมทั้งยังสอดคล้องกับแนวความคิดของ เฮอร์นส์ (Arends. 1988: 405) และ สลาบิน (Slavin. 1990: 3) ที่กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่ม นักเรียนเก่งจะช่วยนักเรียนที่อ่อนกว่า เป็นผลให้นักเรียนอ่อนมีกำลังใจ ในการเรียนมากขึ้น พฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ช่วยพัฒนาพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียนให้สูงขึ้น

3. การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ทำให้นักเรียนมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ส่งเสริมให้นักเรียนกระตือรือร้นในการทำงานร่วมกับเพื่อนสมาชิกในการเรียน นักเรียนมีกิจกรรมการอ่านต่างๆ ได้อภิปราย แลกเปลี่ยนและแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกัน ซึ่งไม่ใช่กิจกรรมการอ่านและตอบคำถามเพียงอย่างเดียว ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานไม่เบื่อ เมื่อผ่านการเรียนการสอนไปประมาณ 2 ครั้ง นักเรียนจะเข้าใจวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือมากขึ้น และพยายามพัฒนาตนเองให้มีส่วนร่วมในกลุ่มให้ได้มากที่สุด การแบ่งหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มอย่างชัดเจน เช่น แบ่งหน้าที่ประธาน ผู้หาความหมายของคำศัพท์ ผู้บันทึกคำศัพท์ ผู้ทำหน้าที่อธิบาย และตอบข้อซักถามของเพื่อนจะทำให้นักเรียนรู้หน้าที่ของตนเอง และพยายามที่จะทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ เนื่องจากผลงานของตนเองมีผลต่อความสำเร็จของกลุ่มด้วย ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ เวบบ์; และสลาบิน (Webb. 1988; & Slavin. 1990) ที่ว่า ผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ของตน อย่างเต็มศักยภาพในรูปของการทำงานเป็นกลุ่มย่อย ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือกันทำงาน มีความรับผิดชอบร่วมกัน และรู้สึกว่าการงานของกลุ่มเป็นงานของตน นักเรียนตระหนักว่าความสามารถของตนเองนั้นจะช่วยส่งผลให้ตนเองและกลุ่มประสบความสำเร็จตามเป้าหมายการร่วมมือกันทำงานในกลุ่มย่อย นักเรียนที่เรียนเก่งช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนให้มีความเข้าใจในเนื้อหาที่อ่านได้ดีเพราะวัยใกล้เคียงกัน สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ให้เพื่อนในกลุ่มเข้าใจได้ดีกว่าครู มีความเป็นกันเอง จึงช่วยให้นักเรียนที่เรียนอ่อนมีความพยายามและสนใจการเรียนมากขึ้น ส่วนนักเรียนที่เรียนเก่งมีความภาคภูมิใจในตนเอง และ

ได้รับความรู้ ความเข้าใจมากขึ้นจากการทำความเข้าใจเพื่ออธิบายให้เพื่อนในกลุ่มฟัง นักเรียนรับฟังและแสดงความคิดเห็นต่อกันมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลการจัดลำดับกลุ่มเป็น Gold, Silver และ Bronze (ดูภาคผนวก ข) แสดงให้เห็นว่านักเรียนแต่ละกลุ่ม มีแรงจูงใจในการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง การที่นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเองและเพื่อนร่วมกลุ่มส่งผลให้ลำดับของกลุ่มสูงขึ้นจาก Bronze เป็น Silver หรือ Gold รวมทั้งรักษาระดับของกลุ่มให้เป็น Gold ต่อไป ดังผลจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน (ดูตาราง 6 หน้า 49) ที่แสดงว่านักเรียนมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization : TAI) ในระดับมากทั้งโดยรวมและรายด้าน และยังสอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านที่ว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จหรือ ความล้มเหลวของนักเรียนได้ (Brown. 1987: 114) และแรงจูงใจในการเรียนรู้ส่งผลต่อความคิดเห็นในเชิงบวก ดังที่ (Johnson; & Johnson. 1991: 65-67) ตลอดจน ดาราวดี แदनราช (2542) ภาวดี ประพฤติกิจ (2544) สุจิตรา เวทยาวงศ์ (2545) ออแลนโด (Orlando. 1992) และฮอลกวิน (Holguin. 1997) พบว่า นักเรียนหรือนักศึกษาที่ใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

การจัดกิจกรรมการอ่านที่หลากหลายในแบบฝึก (Pica. 1988; Sharan. 1989) และเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียน โดยคัดเลือกเนื้อเรื่องของบทอ่านมาจากแบบเรียนที่ใช้สอนในระดับประถมศึกษาช่วงชั้นที่ 2 ซึ่งมีภาพประกอบและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน เช่น เรื่องเกี่ยวกับร่างกาย ครอบครัว ที่อยู่อาศัย โรงเรียน และอาหาร ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจและกระตือรือร้นในการอ่าน ส่งผลให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการอ่านและได้ฝึกใช้ภาษามากขึ้น ดังผลจากการทำแบบทดสอบย่อยทั้ง 16 ครั้ง (ดูตาราง 7 ในภาคผนวก จ) แสดงให้เห็นว่า นักเรียนพัฒนาความสามารถ ในการอ่านภาษาอังกฤษได้สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในการทดลองย่อยครั้งที่ 2-16 และจากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน (ดูตาราง 6 หน้า 49) แสดงว่านักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม บรรยายภาคในการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ปรากฏเป็นบรรยากาศของความไว้วางใจ ความกล้าแสดงออก ความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี เนื่องจากครูคอยช่วยเหลือ แนะนำ ให้คำปรึกษาในการเรียน รวมทั้งให้ความรู้และแนวปฏิบัติในการร่วมมือในการเรียน เน้นให้นักเรียนตระหนักว่าการแข่งขันระหว่างกลุ่มเพื่อคะแนนหรือของรางวัลไม่ใช่เป้าหมายหลักของการเรียนรู้แบบร่วมมือ แต่นักเรียนควรแข่งขันกับตัวเองเพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชามากที่สุด

สรุปได้ว่า การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

เพื่อความเข้าใจและมีพฤติกรรมร่วมมือในการเรียนรู้สูงขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากการที่นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ร่วมกันภายในกลุ่มทำให้มีบรรยากาศในการเรียนที่เอื้อเพื่อเกื้อหนุนกัน ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ได้ดีและทำให้นักเรียนมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงขึ้น ครูผู้สอนควรนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยควรคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1.1 ครูควรศึกษาแนวคิด วิธีการและขั้นตอนต่างๆ ของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ให้มีความเข้าใจที่ชัดเจน และฝึกทักษะทางสังคมที่จำเป็นให้กับนักเรียนก่อนทดลอง เช่น การสื่อสาร การรับฟังความคิดเห็น การระดมความคิดเห็นและพิจารณาข้อมูลร่วมกัน การพูดแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ การพูดเพื่อแก้ปัญหาความขัดแย้ง เป็นต้น

1.2 ครูควรจัดกิจกรรมเพื่อกระชับความสัมพันธ์ภายในกลุ่มก่อนการทดลอง เพื่อให้ นักเรียนทุกคนได้มีความคุ้นเคยและไว้วางใจซึ่งกันและกัน

1.3 ครูควรพูดแนะนำเพื่อให้ นักเรียนมีความเข้าใจที่ชัดเจนในขั้นตอนต่างๆ และฝึกการทำงานกลุ่มแบบการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ทั้งของตนเองและของเพื่อน รวมทั้งการประเมินพฤติกรรม ก่อนการทดลอง

1.4 ครูควรเลือกเนื้อเรื่องของบทอ่านที่มีความยากง่าย เหมาะสมกับพื้นฐานและความสนใจของนักเรียน

1.5 ครูควรสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีความอบอุ่น มีความเอื้อเฟื้อ และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อสร้างเสริมคุณลักษณะที่ดีให้นักเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มระยะเวลาในการวิจัยโดยศึกษาติดตามผลของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) อย่างต่อเนื่องตลอดภาคการศึกษาหรือตลอดปีการศึกษา เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ว่า วิธีการจัดกิจกรรมแบบนี้ช่วยส่งเสริมความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ พฤติกรรมความร่วมมือในการเรียนและความคิดเห็นที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องหรือไม่

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) กับการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบอื่นๆ เช่น การแข่งขันระหว่างกลุ่มด้วยเกม (Team Games Tournament: TGT) การสืบสอบเป็นกลุ่ม (Group Investigation) และการเรียนรู้แบบร่วมมือผสมผสานการอ่านและการเขียน (Cooperative Integrated Reading and Composition: CIRC) เป็นต้น

2.3 การศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ที่มีต่อทักษะทางภาษาอังกฤษอื่นๆ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการเขียน

2.4 ควรศึกษาผลการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ในระดับชั้นประถมศึกษาอื่นๆ เพื่อประโยชน์สูงสุด ในการจัดการศึกษาแก่นักเรียน

2.5 ควรร่วมมือกันวางแผนการวิจัยที่ใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team Assisted Individualization: TAI) ในระดับกลุ่มโรงเรียน เพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพของการศึกษาให้สูงขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมวิชาการ. (2544). เอกสารชุดเทคนิคการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด: การจัด
การเรียนรู้แบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ: กรมศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ต่างประเทศตาม
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ร.ส.พ.
- กัลยา รสสูงเนิน. (2548). ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบการแบ่งกลุ่มสัมฤทธิ์ที่มีต่อความเข้าใจใน
การอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพุทธจักรวิทยาลัย.
สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ดาราวัตติ์ แดนราช. (2542). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและสนใจในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แผนภูมิเรื่อง
ในการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Story Mapping) กับการสอนตามคู่มือครู.
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพพดี อ่องแสงคุณ. (2539). กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา:
การจัดกิจกรรมการสอนฟังและอ่าน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิลุบล สีเทพ. (2546). ผลของการเรียนแบบร่วมมือต่อผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและพฤติกรรมทางการ
เรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย
อุทัยธานี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตรศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยวรรณ ศิริรัตน์. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษและความสามารถในการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอดด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ CIRC
กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ผกาศรี เย็นบุตร. (2542). การอ่าน. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พรธนาวย ทรัพย์ประภา. (2529). การสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยกระบวนการกลุ่ม. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์รุ่งเรืองสาส์น.

- ภารดี ประพตติกิจ. (2544). ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือต่อทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบันราชภัฏเพชรบุรี จังหวัดเพชรบุรี. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (ศึกษาศาสตร์การสอน).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ละเอียด ตลับนาค. (2547). การพัฒนาความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
ชั้นที่ 2 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม. สารนิพนธ์ ศศ.ม.
(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5,
กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วงเดือน ปอศิริ. (2546). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
ที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ (STAD). วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
(การประถมศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- สมุทร เข็มเขาวนิช. (2540). เทคนิคการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุจิตรา เวทยาวงศ์. (2545). การศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสนใจในการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยโครงสร้างระดับย่อย
ประกอบกับกิจกรรมแบบ STAD กับการสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ ศศ.ม.
(การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมนทนา พรหมบุญ. (2541). การปฏิรูปการเรียนรู้ตามแนวคิด 5 ทฤษฎี. กรุงเทพฯ: สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2545). วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). เอกสารคำสอน หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษใน
โรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: ประจักษ์.
- อนุบาลระยอง, โรงเรียน. (2550). รายงานการประเมินผลการเรียนของนักเรียนโรงเรียนอนุบาลระยอง
ปีการศึกษา 2550. ถ่ายเอกสาร.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- Arends, R. T. (1988). *Learning to teach*. Singapore: McGraw-Hill
- Brown, D. H. (1987). *Principles of Language Learning and Teaching*. Englewood Cliffs, N.J. Prentice-Hall.
- Brufee K. (1993). Retrieved November 22, 2008
from <http://home.Capecod.net/tpanitz/tedsarticles/coopdefinition.htm>
- Corder, P. S. (1974). *The significance of Learner's Errors*. in *Error Analysis*. Richard, J.C. (editor). pp. 27. London: Longman.
- Crawley, Sharon J. (1995). *Strategies for Guiding Content Reading*. New York: A Simon & Schuster, Inc.
- Dubin, F. (1982, July). What Every EFL Teacher Should Know about Reading. *English Teaching Forum*. 3(38): 14-16
- Goodman, K. S.; et al. (1982). *Language and Literacy*. Boston; Routhedge & Kegan Paul.
- Graves, M. F.; Juel, C.; & Graves, B. B. (2004). *Teaching Reading in the 21st Century*. U.S.A. : Pearson.
- Harris, L. A.; & Smith, C. B. (1976). *Reading Instruction through Diagnostic Teaching in the Classroom*. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Holguin, C. (1997, August). *A study of Cooperative Learning as an Organizational Design in the Acquisition of English as a Second Language in a Third Grade Bilingual Classroom*. DAI-A 58/02. 366. Retrieved from ERIC (November 1996).
- Hubbard, P.; Jones, H.; Thornton, B.; & Wheeler., R. (1983). *A Training Course for TEFL*. Hong Kong: CUP.
- Johnson, D. W.; & Johnson, R. T. (1991). *Learning together and alone: Cooperation, competition, and individualization* (3rd ed.). Engkwood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Johnson, Johnson; & Holubec. (1991). Retrieved December 20, 2008,
from <http://home.Capecod.net/tpanitz/tedsarticles/coopdefinition.htm>
- Johnson, D. W.; & Johnson, R. T. (1996). *The role of cooperative learning in assessing and communicating student learning*. In T. R. Gusky (Ed.) 1996ASCD yearbook: Communicating student learning. Alexandria, VA: Association for Supervision and Curriculum Development.

- Johnson; & Johnson. (2001). "Cooperative Learning" [Online] Retrieved June 15, 2007, <http://www.clcrc.com/pages/cl.html/>.
- John Potter. (2005). *Gogo Loves English Writing Book 4*. Bangkok: Wattanapanich.
- Joyce; Bruce R.; & Weil, Marsha. (1986). *Model of Teaching*. 3rd ed. United States of America: Prentice Hall.
- Krashen, S. D.; et al. (1986). *Child-Adult Differences in Second Language Acquisition*. Rowley Mass: Newbury House.
- Lapp, D.; & Flood, J. (1986). *Teaching Students to Read*. New York: Macmillan.
- Nunan, D. (1995). *Language Teaching Methodology*. Great Britain: Wiltshire.
- Orlando. J. E. (1992, January). Cooperative Learning, Student Achievement, and Attitude in Community College. Freshman English Classes. *Dissertation Abstract International*. A-52/17: 2382.
- Pica, T. (1988). Interlanguage Adjustments as an Outcomes of MS-NNS Negotiated Interaction. *Language Learning*. 38/1: 45-73.
- Richards, J. C.; & Rodger, T. S. (2002). "Approaches and Methods in Language Teaching". U.S.A.: CUP.
- Sharan, S. (1989). *Cooperative Learning Presentation at the First Annual National Symposium for Cooperative Learning and School Change*. San Francisco: CA.
- Slavin, R. E. (1980). Cooperative Learning. *Review of Educational Research*. 50 : 315-342.
- (1987). *Cooperative Learning and Cooperative School, Education Leadership*, November.
- (1990). *Cooperative Learning: Theory, Research, and Practice*. Englewood Cliff, N. J.: Prentice-Hall.
- (1995). *Cooperative Learning: Theory, Research and Practice*. 2nd ed. Boston: Allyn and Bacon.
- Tay, M. W. J. (1979, December). Teaching Reading Comprehension: A Skills 'Approach. *Guidelines for Teaching Reading Skills*. 2: 7-8.
- Thonis, E. W. (1970). "Teaching Reading to Non-English Speakers." U.S.A.: Collier Macmillan.

Webb, N. (1988). Small Group Problem Solving: Peer Interaction and Learning.
International Association for the Study of Cooperation in Education Newsletter.
9/3-4: 11-12.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการจัดการเรียนรู้การอ่าน
แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล

แผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ (การอ่าน) แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Body in Actions	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หน่วยการเรียนรู้ : Me and My Family เวลา 1 ชั่วโมง
--	---

1. **สาระสำคัญ** การอ่านเรื่องเกี่ยวกับตัวเองและครอบครัวเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ด้านอื่นของผู้เรียนให้มีความพร้อมและเป็นรากฐานในการเรียนระดับสูงต่อไป

2. **จุดประสงค์การเรียนรู้**

มาตรฐานการเรียนรู้ ต 1.1, ต 1.2, ต 3.1, ต 4.2

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1. อ่านแล้วสรุปใจความสำคัญและบอกรายละเอียดเรื่องราวที่อ่านได้
2. อ่านแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้

จุดประสงค์นำทาง

1. เล่นเกม Stick on My Body ได้
2. อ่านเรื่องเกี่ยวกับตัวเองได้เข้าใจ
3. ปฏิบัติตามคำสั่งในบทอ่านได้
4. อ่านเรื่องแล้วบอกประโยชน์ของอวัยวะต่างๆได้

3. **เนื้อหา**

บทอ่าน เรื่อง Body in Actions

คำศัพท์ with, without

4. กิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นที่ 1 การนำเสนอบทเรียน (Class Presentation)

1. นักเรียนเลือกเข้ากลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 คน ตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษสูง 1 คน ปานกลาง 3 คน และต่ำ 1 คน
2. นักเรียนดูภาพในใบงานที่ 1 แล้วเติมอวัยวะให้ถูกต้อง ครูตรวจสอบความถูกต้องด้วยการสุ่มถามเป็นบางกลุ่ม
3. ตรวจสอบความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ ด้วยคำถามสั้นๆ เช่น
How many eyes do you have?
How many ears do you have?
What colour is your hair?
4. ครูอธิบายกติกาการเล่นเกม Stick on My Body โดยที่นักเรียนแต่ละกลุ่มได้รับคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะต่างๆ นักเรียนแต่ละกลุ่มหาความหมายคำศัพท์แต่ละคำตามเวลาที่กำหนด จากนั้นให้แต่ละกลุ่มเลือกสมาชิก 1 คนในกลุ่มเพื่อมาเป็นผู้นำในการติดคำศัพท์ต่างๆ ที่เกี่ยวกับอวัยวะ เมื่อนักเรียนทุกกลุ่มพร้อมก็เริ่มเกมการแข่งขันได้ โดยกลุ่มที่จะเป็นผู้ชนะนั้น คือ กลุ่มที่สามารถติดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะทั้งหมดได้ครบพร้อมทั้งมาอ่านออกเสียงคำศัพท์ทั้งหมดกับครู
5. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้และกำหนดหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม รวมทั้งสรุปขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล (Team assisted Individualization: TAI)
6. ครูนำเสนอคำศัพท์ with และ without แล้วตรวจสอบความเข้าใจคำศัพท์ในใบงานที่ 1
7. นักเรียนแต่ละกลุ่มทำแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านลงในใบงานที่ 1
8. ครูสุ่มเลือกกลุ่มนักเรียนบางกลุ่มรายงานข้อมูลที่คาดเดาพร้อมทั้งเหตุผล

ขั้นที่ 2 การเรียนเป็นกลุ่มย่อย (Team Study)

9. แจกแบบฝึกที่ 1 เรื่อง Body in Actions
10. นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านเรื่อง แล้วทำแบบฝึกร่วมกัน
11. นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอข้อมูลที่ได้จากเรื่องที่อ่าน
12. นักเรียนเขียนข้อความสั้นๆ 2-3 ประโยคเกี่ยวกับอวัยวะลงสมุด
with.....
without.....

13. นักเรียนในกลุ่มช่วยกันตรวจสอบข้อความที่เขียนถ้ามีข้อผิดพลาดหรือข้อบกพร่อง
ช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง

14. นักเรียนในกลุ่มช่วยเพื่อนที่เรียนรู้ช้าโดยการอธิบายหรือแนะนำจนกระทั่งเข้าใจ

ขั้นที่ 3 การทดสอบย่อย (Quizzes)

15. นักเรียนทำแบบทดสอบย่อยเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านในแบบทดสอบย่อยที่ 1
เป็นรายบุคคล

ขั้นที่ 4 การให้คะแนนพัฒนาการ (Individual improvement scores)

16. ครูบันทึกผล หาค่าเฉลี่ย และบันทึกพัฒนาการของแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 5 การยอมรับความสำเร็จของกลุ่ม (Team recognition)

17. ปิดประกาศค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของแต่ละกลุ่มบนป้ายนิเทศ

18. ครูกล่าวชมเชย และมอบรางวัลให้กลุ่มต่างๆ

5. สื่อการเรียนรู้

1. ชุดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะ สำหรับเกม Stick on My Body
2. เนื้อเรื่อง Body in Actions
3. ใบงานที่ 1
4. แบบฝึกที่ 1
5. แบบทดสอบย่อยที่ 1

6. การวัดผลประเมินผล

1. ประเมินจากค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม
2. ประเมินผลจากการสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน

7. ความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา

8. บันทึกผลหลังการสอน

1. ผลการเรียนรู้
2. ปัญหาและอุปสรรค
3. ข้อเสนอแนะ / แนวทางแก้ไข

ใบงานที่ 1

กลุ่ม

Read and draw.

A Draw seven teeth.

C Draw six fingers on this hand.

D Draw four toes on this foot.

B Draw three fingers on this hand.

From Gogo Loves English 4

Fill in "With" and "Without".

- a plane, we can fly.
- air, we can die.
- a sad movie, we can cry.
- water, we cannot grow high.

Put a tick in *Guess&Check* before reading the text.
After reading, check each item again in *Read&Check*.

		Guess & Check	Read & Check			Guess & Check	Read & Check
1	eye			6	finger		
2	ear			7	arm		
3	nose			8	feet		
4	hand			9	hair		
5	mouth			10	leg		
				How many scores can you get?			

แบบฝึกที่ 1

กลุ่ม.....

Read the passage and draw the lines to match the parts of body with the actions.

Body in Actions

With my eyes, I can see.

With my eyes, I can watch.

With my legs, I can walk.

With my legs, I can run.

With my mouth, I can eat.

With my mouth, I can speak.

Without my ears, I cannot hear.

Without my ears, I cannot listen.

Without my feet, I cannot stand.

Without my feet, I cannot run.

Without my arms, I cannot swim.

Without my arms, I cannot hold my mum.

From : ภาษาอังกฤษสมบูรณ์แบบ 3

Column A

Column B

1. eyes

swim

2. legs

see

3. mouth

listen

4. ears

walk

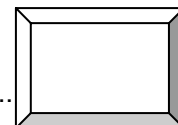
5. arms

speak

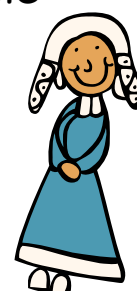
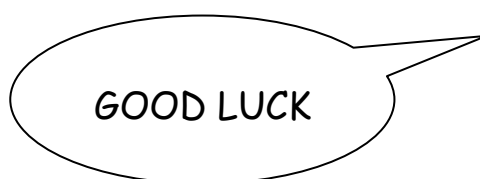
แบบทดสอบย่อยที่ 1

ชื่อ ชั้น

Choose the best answer. (5 marks)

1. We can our mums with our..... .
 - a. hug, legs
 - b. hug, arms
 - c. hold, shoulders
 - d. hold, hands
2. A boy.....a ball with his..... .
 - a. plays, eyes
 - b. draws, foot
 - c. kicks, foot
 - d. watches, ears
3. We.....to the music with our..... .
 - a. see, ears
 - b. listen, ears
 - c. watch, eyes
 - d. hear, arms
4. Without....., I cannot smell.
 - a. nose
 - b. ear
 - c. arm
 - d. hand
5. If people cannot hear, what can we call them?
They are..... .
 - a. cripple people
 - b. blind people
 - c. deaf people
 - d. mad people

เฉลย แบบทดสอบย่อยที่ 1

1. b
2. c
3. b
4. a
5. c

ชุดคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะ สำหรับเกม Stick on My Body

finger	thumb	foot
arm	eye	nose
mouth	ear	shoulder
chin	neck	hand
leg	knee	elbow

ภาคผนวก ข

4. A : When will she watch TV?
 B : She'll watch TV _____.
 a. after breakfast b. after lunch
 c. after dinner d. at night
5. A : Why does she like Monday?
 B : Because she likes to _____.
 a. do exercise b. watch TV
 c. go to school d. take a nap

Read the passage and choose the best answer. (6-10)

What does Pii Toh do in the house?

Pii Toh is Kaew's brother. He always helps his mother after he finishes doing his homework. First of all, he sweeps the floor. Then he also helps to set the table. Finally, he washes the dishes after dinner, too.

6. What does Pii Toh do **before** helping his mother do the housework?
 a. He sweeps the floor. b. He does his homework.
 c. He sets the table. d. He washes the dishes.
7. What housework does Pii Toh do **after** sweeping the floor?
 a. He helps his mother. b. He does his homework.
 c. He plays with Kaew. d. He sets the table .
8. A : What does Pii Toh do **before** he sets the table?
 B : He _____.
 a. sweeps the floor b. clean the floor
 c. does his homework d. has dinner

9. When does Pii Toh help his mother do the housework?
- Every time
 - After dinner
 - After school
 - Before setting the table
10. How does his mother feel when he helps her do the housework?
- She doesn't like it.
 - She is tired.
 - She is angry.
 - She is happy.

Read the passage and choose the best answer. (11-15)

Khun Paa Dang stays in a condominium which is near the Star Shopping Plaza. She decorates her house by herself. Her house has a beautiful bedroom, a small blue living room, a simple bathroom and an old kitchen. However, she doesn't like this house because she can't keep any pet in this house. It's very noisy for her neighbors. She really loves pets.

11. A : What does Khun Paa Dang's house look like?
B : It looks like _____ .
- a clean house
 - a modern house
 - a Thai traditional house
 - a hut
12. A : Which room does she like to stay after work?
B : A _____ .
- shopping plaza
 - living room
 - bathroom
 - kitchen
13. A : If it's possible for her to keep a pet, what kind of pet do you recommend for her?
B : I'll recommend her to keep _____ .
- a pig
 - a rabbit
 - a hen
 - a cow

18. A : What subject doesn't Pii Kung like to study?

B : She doesn't like_____ .

a. history	b. maths
c. physical education	d. computer

19. Who likes to study history?

- a. Pii Kung likes to study history.
- b. Pii Kung and Nong Lek like to study history.
- c. Nong Lek likes to study history.
- d. Kaew likes to study history.

20. A : Why does Kaew like physical education?

B : Because she likes_____ .

a. reading	b. cooking
c. listening	d. exercising

Read the conversation and choose the best answer. (21-25)

In a classroom

Teacher: What's going on here? Everybody stops and listens to me now! Kaew, you must not throw any garbage on the floor. Ying, don't run in class. Karn, wake up now. Do not sleep in class. Korn and Jib, you must not play cards in class.

Students: NO!!!

21. A : How many students are there in this conversation?

B : There are_____ .

a. five students	b. four students
c. three students	d. two students

22. A : What's Karn doing?

B : He is_____ .

a. running	b. sleeping
c. playing the cards	d. throwing the garbage

27. _____likes tuna salad, but _____doesn't like mushroom soup .
- a. My elder brother, I
 - b. My younger brother, my mother
 - c. My father, my younger sister
 - d. I, my elder brother
28. A : Which meal does this family eat at the western restaurant?
- B : They go to the western restaurant for_____.
- a. breakfast
 - b. lunch
 - c. dinner
 - d. snack
29. A : How many kinds of food do they like?
- B : They like _____ kinds of food.
- a. six
 - b. eight
 - c. nine
 - d. eleven
30. A : How do they feel when they go out to have dinner?
- B : They are _____ .
- a. sad
 - b. happy
 - c. excited
 - d. unhappy

เฉลย แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

1. b
2. d
3. c
4. a
5. c
6. b
7. d
8. a
9. c
10. d
11. b
12. b
13. b
14. c
15. c
16. d
17. a
18. a
19. c
20. d
21. a
22. b
23. d
24. b
25. a
26. d
27. c
28. c
29. b
30. b

ภาคผนวก ค

แบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน
เกณฑ์การประเมินแบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน

แบบสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน

กลุ่ม _____ ชั้น _____ ครั้งที่ _____ ผู้สังเกต _____

คำชี้แจง ให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน โดยเขียนหมายเลข 1, 2, 3, 4 หรือ 5 ตามระดับคุณภาพของพฤติกรรม

เกณฑ์ประเมินคุณภาพของพฤติกรรม

5 หมายถึง	พฤติกรรมที่สังเกตอยู่ในระดับดีมาก
4 หมายถึง	พฤติกรรมที่สังเกตอยู่ในระดับดี
3 หมายถึง	พฤติกรรมที่สังเกตอยู่ในระดับพอใช้
2 หมายถึง	พฤติกรรมที่สังเกตอยู่ในระดับควรปรับปรุง
1 หมายถึง	พฤติกรรมที่สังเกตอยู่ในระดับควรปรับปรุงอย่างยิ่ง

พฤติกรรมการร่วมมือในการเรียน

- พฤติกรรมที่ 1 คือ นักเรียนมีความรับผิดชอบหน้าที่ในการทำงานกลุ่ม
- พฤติกรรมที่ 2 คือ นักเรียนมีส่วนร่วมตัดสินใจในการทำงานกลุ่ม
- พฤติกรรมที่ 3 คือ นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม
- พฤติกรรมที่ 4 คือ นักเรียนอธิบายและแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนในกลุ่ม
- พฤติกรรมที่ 5 คือ นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีต่อเพื่อนในกลุ่ม
- พฤติกรรมที่ 6 คือ นักเรียนยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่ม
- พฤติกรรมที่ 7 คือ นักเรียนยอมรับผลจากการทำงานกลุ่ม

พฤติกรรมที่สังเกต รายชื่อนักเรียน	พฤติกรรมที่ 1	พฤติกรรมที่ 2	พฤติกรรมที่ 3	พฤติกรรมที่ 4	พฤติกรรมที่ 5	พฤติกรรมที่ 6	พฤติกรรมที่ 7
1.							
2.							
3.							
4.							
5.							
รวมคะแนน							

ข้อคิดเห็นอื่นๆ.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตาราง 7 แสดงเกณฑ์การประเมินแบบสังเกตพฤติกรรมร่วมมือในการเรียน

	ควรปรับปรุงอย่างยิ่ง				
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
ไม่สนใจปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	ปฏิบัติตามหน้าที่แต่ทำไม่ครบถ้วน	ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ครบถ้วน	ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ครบถ้วนถูกต้องทั้งหมด	ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ครบถ้วนถูกต้องทั้งหมด	ปฏิบัติตามหน้าที่ที่ครบถ้วนถูกต้องทั้งหมด
ไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการทำงานกลุ่ม	มีส่วนร่วมเล็กน้อย	มีส่วนร่วมพอสมควร	มีส่วนร่วมมาก	มีส่วนร่วมมากที่สุด	มีส่วนร่วมมากที่สุด
ไม่ให้ความร่วมมือในการทำงานกลุ่ม	ให้ความร่วมมือเล็กน้อย	ให้ความร่วมมือพอสมควร	ให้ความร่วมมือมาก	ให้ความร่วมมือมากที่สุด	ให้ความร่วมมือมากที่สุด
ไม่พูดอธิบายแลกเปลี่ยนความรู้	พูดอธิบายแลกเปลี่ยนความรู้เล็กน้อย	พูดอธิบายแลกเปลี่ยนความรู้พอสมควร	พูดอธิบายแลกเปลี่ยนความรู้มาก	พูดอธิบายแลกเปลี่ยนความรู้มากที่สุด	พูดอธิบายแลกเปลี่ยนความรู้มากที่สุด
ไม่มีสัมพันธภาพที่ติดต่อเพื่อน	มีสัมพันธภาพที่ติดต่อเพื่อนเล็กน้อย	มีสัมพันธภาพที่ติดต่อเพื่อนพอสมควร	มีสัมพันธภาพที่ติดต่อเพื่อนมาก	มีสัมพันธภาพที่ติดต่อเพื่อนมากที่สุด	มีสัมพันธภาพที่ติดต่อเพื่อนมากที่สุด
ไม่ยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่ม	ยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มเล็กน้อย	ยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มพอสมควร	ยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มมาก	ยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มมากที่สุด	ยอมรับข้อคิดเห็นของเพื่อนในกลุ่มมากที่สุด
ไม่ยอมรับผลจากการทำงานกลุ่ม	ยอมรับผลจากการทำงานกลุ่มเล็กน้อย	ยอมรับผลจากการทำงานกลุ่มพอสมควร	ยอมรับผลจากการทำงานกลุ่มมาก	ยอมรับผลจากการทำงานกลุ่มมากที่สุด	ยอมรับผลจากการทำงานกลุ่มมากที่สุด

ภาคผนวก ง

**แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ
โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล**

**แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือ
โดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคล(TAI)**

นักเรียนใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

รายการ	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น จากการทำใบงานในกลุ่มร่วมกัน					
2. นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้น จากการทำแบบฝึกการอ่านร่วมกันในกลุ่ม					
3. นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้มากขึ้นจากการแบ่งปันความรู้กับเพื่อนในกลุ่ม					
4. นักเรียนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นของตนเองมากขึ้น					
5. นักเรียนรู้สึกสนุกสนานกับการเรียนการอ่านมากขึ้นจากการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในกลุ่ม					
6. คะแนนพัฒนาการรายบุคคลทำให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในตนเองมากขึ้น					
7. คะแนนพัฒนาการเฉลี่ยของกลุ่มกระตุ้นให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการอ่านมากขึ้น					
8. การเรียนรู้แบบร่วมมือโดยการเรียนรู้เป็นกลุ่มเพื่อช่วยเหลือเพื่อนเป็นรายบุคคลทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจได้มากขึ้น					

ข้อเสนอแนะ.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก จ

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ผลการเปรียบเทียบคะแนนรายบุคคล จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม	ชื่อนักเรียน	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่าง	ผลต่างกำลัง สอง
		(X)	(Y)	(Y)-(X)= D	D ²
		30 คะแนน	30 คะแนน		
1	คนที่ 1	14	14	0	0
	คนที่ 2	16	19	3	9
	คนที่ 3	15	17	2	4
	คนที่ 4	6	9	3	9
	คนที่ 5	28	29	1	1
2	คนที่ 1	7	11	4	16
	คนที่ 2	19	22	3	9
	คนที่ 3	18	23	5	25
	คนที่ 4	20	22	2	4
	คนที่ 5	27	26	-1	1
3	คนที่ 1	8	13	5	25
	คนที่ 2	18	17	-1	1
	คนที่ 3	20	20	0	0
	คนที่ 4	16	16	0	0
	คนที่ 5	27	27	0	0
4	คนที่ 1	16	19	3	9
	คนที่ 2	10	20	10	100
	คนที่ 3	13	14	1	1
	คนที่ 4	24	27	3	1
	คนที่ 5	20	19	-1	1
5	คนที่ 1	19	23	4	16
	คนที่ 2	17	19	2	4
	คนที่ 3	23	27	4	16
	คนที่ 4	11	15	4	16
	คนที่ 5	18	21	3	9
6	คนที่ 1	11	12	3	9
	คนที่ 2	19	21	2	4
	คนที่ 3	21	23	2	4
	คนที่ 4	12	12	0	0
	คนที่ 5	11	17	6	36

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล(ต่อ)
ผลการเปรียบเทียบคะแนนรายบุคคล จากแบบทดสอบก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม	ชื่อนักเรียน	ก่อนการ	หลังการ	ผลต่าง	ผลต่างกำลัง
		ทดลอง	ทดลอง		สอง
		(X)	(Y)	(Y)-(X)= D	D ²
		30 คะแนน	30 คะแนน		
7	คนที่ 1	12	17	5	25
	คนที่ 2	17	22	5	25
	คนที่ 3	11	14	3	9
	คนที่ 4	19	21	2	4
	คนที่ 5	21	24	3	9
8	คนที่ 1	11	17	6	36
	คนที่ 2	17	21	4	16
	คนที่ 3	11	16	5	25
	คนที่ 4	21	21	0	0
	คนที่ 5	14	14	0	0
9	คนที่ 1	11	16	5	25
	คนที่ 2	11	15	4	16
	คนที่ 3	14	14	0	0
	คนที่ 4	16	17	1	1
	คนที่ 5	21	21	0	0
รวม		731	845	115	521

ภาคผนวก จ

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ผลการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบย่อย ครั้งที่ 1-16

กลุ่มที่	ชื่อนักเรียน	แบบทดสอบที่ 1	แบบทดสอบที่ 2	แบบทดสอบที่ 3	แบบทดสอบที่ 4	แบบทดสอบที่ 5	แบบทดสอบที่ 6	แบบทดสอบที่ 7	แบบทดสอบที่ 8	แบบทดสอบที่ 9	แบบทดสอบที่ 10	แบบทดสอบที่ 11	แบบทดสอบที่ 12	แบบทดสอบที่ 13	แบบทดสอบที่ 14	แบบทดสอบที่ 15	แบบทดสอบที่ 16	รวม	ค่าเฉลี่ย
		(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(80)	(5)
1	คนที่ 1	2	3	2	1	1	4	4	4	4	4	5	5	4	4	4	5	56	4.06
	คนที่ 2	2	3	2	2	1	4	4	5	4	5	4	5	4	5	5	5	60	3.75
	คนที่ 3	3	3	3	1	1	3	4	4	4	4	4	4	4	2	5	4	53	3.31
	คนที่ 4	2	2	2	1	2	2	4	2	3	3	4	4	3	3	4	4	45	2.81
	คนที่ 5	2	3	4	4	4	5	3	4	5	5	4	5	5	5	5	5	68	4.25
2	คนที่ 1	3	3	2	3	2	3	2	3	3	4	5	4	3	4	4	4	51	3.19
	คนที่ 2	1	4	3	4	3	3	4	5	4	4	4	5	5	4	5	5	63	3.93
	คนที่ 3	2	3	4	4	5	5	4	4	5	5	4	5	5	5	5	4	69	4.31
	คนที่ 4	5	4	3	4	4	4	5	4	4	5	5	5	5	4	5	5	71	4.43
	คนที่ 5	5	3	4	4	5	4	4	5	5	5	5	5	4	5	5	5	73	4.56
3	คนที่ 1	2	4	3	3	3	4	4	4	4	5	4	3	5	5	5	4	62	3.875
	คนที่ 2	2	2	3	3	4	4	3	4	3	4	5	5	4	4	4	5	59	3.68
	คนที่ 3	2	3	2	2	4	4	5	5	5	5	4	5	5	4	5	5	65	4.06
	คนที่ 4	1	5	2	3	4	3	2	3	4	4	4	4	4	2	3	4	52	3.25
	คนที่ 5	3	4	3	3	3	5	4	5	5	4	5	5	5	5	5	5	69	4.31
4	คนที่ 1	3	4	3	3	0	4	3	3	3	4	4	5	4	5	4	4	56	3.50
	คนที่ 2	5	2	3	4	4	4	5	5	4	4	4	3	5	5	5	5	67	4.18
	คนที่ 3	4	2	3	4	5	4	5	4	5	5	4	5	5	5	5	5	70	4.37
	คนที่ 4	4	3	4	4	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	74	4.62
	คนที่ 5	5	3	4	4	4	4	5	4	5	4	5	5	5	5	4	5	71	4.43
5	คนที่ 1	1	3	4	5	3	4	4	5	4	4	5	5	4	5	5	4	65	4.06
	คนที่ 2	1	3	4	4	3	4	4	3	5	4	5	5	4	5	4	5	63	3.93

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล(ต่อ)
ผลการเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบย่อย ครั้งที่ 1-16

กลุ่มที่	ชื่อนักเรียน	แบบทดสอบที่ 1	แบบทดสอบที่ 2	แบบทดสอบที่ 3	แบบทดสอบที่ 4	แบบทดสอบที่ 5	แบบทดสอบที่ 6	แบบทดสอบที่ 7	แบบทดสอบที่ 8	แบบทดสอบที่ 9	แบบทดสอบที่ 10	แบบทดสอบที่ 11	แบบทดสอบที่ 12	แบบทดสอบที่ 13	แบบทดสอบที่ 14	แบบทดสอบที่ 15	แบบทดสอบที่ 16	รวม	ค่าเฉลี่ย
		(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(5)	(80)	(5)
5 (ต่อ)	คนที่ 3	4	5	5	5	3	4	4	5	4	5	5	5	5	5	5	5	74	4.62
	คนที่ 4	2	1	4	4	4	3	3	4	3	4	4	5	4	5	5	5	60	1.33
	คนที่ 5	1	3	3	3	3	3	5	3	4	4	4	5	4	5	5	5	60	4.62
6	คนที่ 1	1	1	4	5	5	3	4	4	4	5	5	4	4	5	5	4	63	3.93
	คนที่ 2	1	3	4	4	5	4	4	4	5	4	5	5	5	5	5	5	68	4.25
	คนที่ 3	1	4	4	4	5	5	4	5	5	5	5	4	4	5	5	5	70	4.37
	คนที่ 4	3	3	3	4	5	3	3	4	4	3	4	5	4	5	4	5	62	3.87
	คนที่ 5	3	2	3	4	5	4	4	3	3	4	3	5	4	5	3	4	59	3.68
7	คนที่ 1	4	3	4	4	4	3	4	4	3	4	4	3	4	4	5	5	62	3.87
	คนที่ 2	5	3	3	4	4	3	5	5	4	4	4	3	5	4	4	4	64	4.00
	คนที่ 3	5	4	3	3	4	4	4	3	5	5	4	4	5	5	4	4	66	4.12
	คนที่ 4	4	3	3	3	4	4	4	4	5	4	4	5	5	5	5	5	67	4.18
	คนที่ 5	5	4	4	4	4	5	4	4	4	5	5	5	5	5	5	5	73	4.56
8	คนที่ 1	4	2	4	5	5	4	4	4	5	4	4	3	5	5	4	5	67	4.18
	คนที่ 2	3	4	5	5	5	4	4	5	4	4	4	5	5	5	5	5	72	4.50
	คนที่ 3	2	2	4	4	5	5	4	3	5	4	5	3	5	5	3	4	63	3.93
	คนที่ 4	3	4	5	5	5	4	4	5	4	5	5	4	5	5	5	5	73	4.56
	คนที่ 5	3	3	4	5	5	4	4	4	3	5	3	3	5	5	5	4	65	4.06
9	คนที่ 1	4	4	4	5	4	3	4	4	4	5	5	4	4	5	4	5	68	4.25
	คนที่ 2	2	2	4	5	4	3	4	4	4	3	4	5	5	4	5	4	62	3.87
	คนที่ 3	4	3	3	5	4	3	4	4	4	4	5	4	4	4	4	4	63	3.93
	คนที่ 4	4	4	5	4	4	5	4	4	5	5	5	5	5	4	5	5	73	4.56
	คนที่ 5	4	4	5	4	4	4	5	5	5	5	4	4	5	4	5	5	72	4.50
รวม		2.93	3.11	3.49	3.73	3.78	3.84	4.00	4.08	4.18	4.33	4.38	4.47	4.53	4.53	4.58	4.64	64.62	4.00

ภาคผนวก ช

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม ครั้งที่ 1-16

กลุ่มที่	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4	ครั้งที่ 5	ครั้งที่ 6	ครั้งที่ 7	ครั้งที่ 8	ครั้งที่ 9	ครั้งที่ 10	ครั้งที่ 11	ครั้งที่ 12	ครั้งที่ 13	ครั้งที่ 14	ครั้งที่ 15	ครั้งที่ 16	รวม
1	22.00	16.00	16.00	6.00	26.00	24.00	24.00	30.00	30.00	24.00	24.00	30.00	30.00	26.00	30.00	30.00	24.25
2	22.00	20.00	26.00	22.00	24.00	26.00	28.00	30.00	30.00	30.00	28.00	30.00	28.00	28.00	28.00	30.00	26.86
3	16.00	10.00	12.00	24.00	26.00	18.00	28.00	26.00	30.00	30.00	28.00	30.00	28.00	28.00	28.00	28.00	24.38
4	20.00	24.00	24.00	24.00	30.00	26.00	24.00	24.00	30.00	30.00	30.00	30.00	28.00	30.00	30.00	30.00	27.13
5	24.00	28.00	26.00	20.00	24.00	28.00	24.00	26.00	30.00	30.00	30.00	30.00	30.00	30.00	30.00	30.00	27.50
6	26.00	28.00	30.00	30.00	30.00	28.00	30.00	30.00	30.00	30.00	30.00	28.00	28.00	30.00	30.00	30.00	29.25
7	26.00	22.00	26.00	30.00	28.00	28.00	28.00	28.00	30.00	30.00	30.00	28.00	30.00	30.00	30.00	30.00	28.38
8	30.00	30.00	30.00	30.00	28.00	30.00	30.00	28.00	30.00	30.00	30.00	28.00	30.00	30.00	30.00	30.00	29.63
9	28.00	30.00	28.00	28.00	28.00	30.00	30.00	30.00	30.00	30.00	28.00	28.00	30.00	28.00	30.00	30.00	29.13

เกณฑ์การประเมินค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของกลุ่ม

- 25 คะแนนขึ้นไป ได้เป็น Gold
 20 – 24 คะแนน ได้เป็น Silver
 15 – 19 คะแนน ได้เป็น Bronze

จากตาราง พบว่าในการทดลองครั้งที่ 1 คะแนนพัฒนาการกลุ่มเป็น Gold ทั้งหมด 4 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 6, 7, 8 และ 9 เป็น Silver ทั้งหมด 4 กลุ่ม เช่นเดียวกันคือกลุ่มที่ 1, 2, 4, และ 5 เป็น Bronze อยู่ 1 กลุ่ม คือกลุ่มที่ 3 และในการทดลองครั้งที่ 16 มีคะแนนพัฒนาการเป็น Gold และค่าเฉลี่ยของทุกกลุ่มในครั้งที่ 16 เป็น Gold ทั้งหมดโดยกลุ่มที่มีคะแนนพัฒนาการมากที่สุดคือกลุ่ม 8 รองลงมาคือ กลุ่มที่ 6, 9, 7, 5, 4, 2, 3 และ 1 ตามลำดับและทุกกลุ่มมีคะแนนหลังการทดลองสูงกว่า ก่อนการทดลอง

ภาคผนวก ซ

รายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ค่าความยาก (P) ค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความเชื่อมั่น (rtt) ของ
แบบทดสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษจำนวน 30 ข้อ

ข้อที่	P	r
1	0.53	0.56
2	0.60	0.56
3	0.76	0.33
4	0.78	0.67
5	0.78	0.56
6	0.67	0.44
7	0.58	0.78
8	0.40	0.67
9	0.36	0.22
10	0.62	0.56
11	0.31	0.33
12	0.49	0.56
13	0.71	0.67
14	0.76	0.33
15	0.62	0.56
16	0.73	0.33
17	0.73	0.22
18	0.22	0.33
19	0.27	0.44
20	0.64	0.44
21	0.80	0.33
22	0.72	0.33
23	0.75	0.33
24	0.78	0.33
25	0.44	0.56
26	0.78	0.33
27	0.80	0.33
28	0.69	0.33
29	0.38	0.33
30	0.76	0.22

ความเชื่อมั่น (rtt) = 0.70

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางนงนุช ไนมศิริ
วันเดือนปีเกิด	9 มกราคม 2505
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดตราด
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	67/8 หมู่ 9 ถนนหาดแม่รำพึง ตำบลตะพง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง 21000
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครู คศ. 3 วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนอนุบาลระยอง อำเภอเมือง จังหวัดระยอง

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2523	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนตราษตระการคุณ อำเภอเมือง จังหวัดตราด
พ.ศ. 2527	ค.บ. (เอกภาษาอังกฤษ) จากวิทยาลัยครูจันทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี (ปัจจุบันเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี)
พ.ศ. 2545	ป.บัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2552	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ ภาษาต่างประเทศ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร